

บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานใด ต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
สั่งซื้อโดยตรงได้ที่สำนักพิมพ์โพสต์บุ๊กส์

136 ถนน ฤๅษะนอก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2616-4000 ต่อ 4615, 4623 อีเมล : postbooks@bangkokpost.co.th

Young Samurai : The Way of The Dragon

คริส แบร์ดฟอร์ด เขียน

สาริตา ทรงวิทยา แปล

ไอ้หนูซามูไร : วิถีแห่งมังกร ● สาธิตา ทรงวิทยา แปล

จากเรื่อง Young Samurai : The Way of The Dragon

Copyright © 2009 by Chris Bradford

Published by arrangement with Intercontinental Literary Agency, Centric House,
390-391 Strand, London WC2R 0LT, United Kingdom.

Thai language translation copyright © 2013 by The Post Publishing Public Company Limited
through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2556 : โพลต์บุ๊กส์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-134-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 : โพลต์บุ๊กส์, กรกฎาคม 2556

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

แบร์ดฟอร์ด, คริส.

ไอ้หนูซามูไร : วิถีแห่งมังกร = Young Samurai : The Way of The Dragon.-กรุงเทพฯ :
โพลต์, 2556.

446 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. สาธิตา ทรงวิทยา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823.914

ISBN 978-974-228-134-2

ราคา 385 บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักหัวม
บรรณาธิการพิเศษ : วาสนา นิมนวล
ผู้ช่วยบรรณาธิการ : อลิสา ศิริสวัสดิ์
พิสูจน์อักษร : ณรงค์ พึ่งบุญพา
ออกแบบปก : กุ้งฝอย
รูปเล่ม : วนิดา สังฆะมณี

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม
ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : ลิทธิชัย อิงกุลานนท์, พรพิมล วังอินทร์,
กฤษณี เตชะวิศิษฐ์พงษ์, สงกรานต์ ทสุธาสถิตย์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ณ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110 <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพลต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ณ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2616-4000 ต่อ 3133

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรทิศ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3 Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	8
บทนำ	15
1 ไม้ค้ำ	19
2 ลูกดอกเป่า	28
3 นินจาคนที่สาม	34
4 คมมีดปีศาจ	41
5 ความรักของแม่	50
6 สวนของอุเอกิยะ	60
7 ไข่มุก	67
8 บุษิโด	75
9 หอเหยี่ยว	82
10 การประลอง	91
11 ไส้กุ	95
12 สองสวรรค์	106

13	คว่ำ	114
14	ยานุชาเมะ	124
15	แข่งพลอง	133
16	ลักพาตัว	141
17	การลงโทษ	146
18	ระดมพล	151
19	คำประกาศ	158
20	คีโวจูสี	167
21	ผนังเก็บอาวุธ	177
22	กลอนรัก	185
23	การจู่โจมแบบไปไม้ร่วง	193
24	ไล่ศึก	200
25	ชาмуไรที่ยืนอยู่เป็นคนสุดท้าย	207
26	ชานชิน	213
27	คุไก	220
28	ผู้แพ้ที่สง่างาม	226
29	บาทหลวง	233
30	เกียวซา	240
31	นักขี่ม้าผู้พลาดพลั้ง	248
32	เพลงแห่งเหยี่ยว	254
33	โมริโกะ	260
34	เขวนค่อ	265
35	โยชิโอะกะริว	269
36	ผลลัพท์	275
37	ปราสาทโอซากา	283

38	หลวงพ่อบาติโล	292
39	คั้ตรู	299
40	การล้อมโจมตี	310
41	การชมพระจันทร์	316
42	การจู่โจมยามค้ำคืน	326
43	การลอบสังหาร	331
44	อย่าล้งเล	338
45	ชีวิตสองด้้าน	343
46	พร	349
47	การรบที่หู่่งเท็นโนจิ	355
48	ปีศาจแดง	359
49	เสี้ยสละ	363
50	นกกระเรี่ยนกระดากษ	372
51	หอกกลาง	376
52	ความยุติธรรมจากสวรรค์	383
53	นั้กรบเง	387
54	ล้่างค้ำน	392
55	ยากจะเลี้ือก	399
56	ชีวิตของซามูไร	406
57	เซ้็นเซคิวิโซ	409
58	การย้ินหยัดครั้งสุ้ดท้าย	414
59	บ่อน้ำ	420
60	ภูเขาสู่ทะเล	425
61	โซกุน	433
62	วิถีแห่งนั้กรบ	440

ตำนานสำนักพิมพ์

หลังจากเรียนรู้และเข้าใจ “วิถีแห่งดาบ” เพื่อเป็นพื้นฐานการเป็นชาวมุไรที่ดีแล้ว แจ็คยังมีสิ่งที่จะต้องทำเพื่อพ่อของเขา นั่นคือนำป้อมเรือกลับคืนมาจากนักล่ามังกรตาเดียว ตั้งแต่แจ็คมาถึงญี่ปุ่นเพราะโชคชะตา นักล่ามังกรตาเดียวก็เข้าใจมิติเรืออะเล็กซานเดรียของเขาจนอับปาง และสังหารโหดพ่อของเขา แล้วยังติดตามแจ็คข้ามเกาะญี่ปุ่นไล่ล่าเขา จนในที่สุดก็ขโมยคู่มือนาร์รองของพ่อเขาไปได้

มาถึงเล่มนี้ “วิถีแห่งมังกร” แจ็คตั้งใจจะหาตัวนินจาให้พบ และเอาป้อมเรือกลับคืนมา เพราะ “คู่มือนาร์รอง” เป็นสิ่งเชื่อมโยงสุดท้ายถึงพ่อของเขา และเป็นหลักประกันเดียวที่จะช่วยให้เขากลับประเทศอังกฤษ เพื่อไปหาน้องสาวตัวน้อยได้

วิชา “สองสวรค์” ยังเป็นกุญแจสำคัญสำหรับความอยู่รอดของแจ็ค และเป็นความหวังเดียวที่จะเอาชนะมังกรนักล่า

แต่สงครามกำลังจะเริ่ม เขาต้องยอมจำนนต่อความหวังที่จะนำคู่มือนำร่องกลับคืนมาอย่างนั้นหรือ การต่อสู้กับนินจาหนึ่งคน แม้กับนินจានักฆ่าที่ไร้ความปราณีอย่างมังกรตาเดียว ย่อมแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับการสู้รบกับกองทัพทั้งกอง ความกังวลอันหนักหน่วงที่สุดของแจ๊คตอนนี้คือชีวิตของเขาเอง เพราะแต่ละวันที่ผ่านไป ภัยคุกคามนั้นคืบใกล้เข้ามาทุกที

ทว่าสิ่งเดียวที่จะช่วยหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณของเขาไว้ได้คือความหวัง ดังที่ครูเซนกล่าวแก่แจ๊ค “มีความหวังเสมอ แม้แต่ในเวลาที่ย่ำแย่ที่สุด”

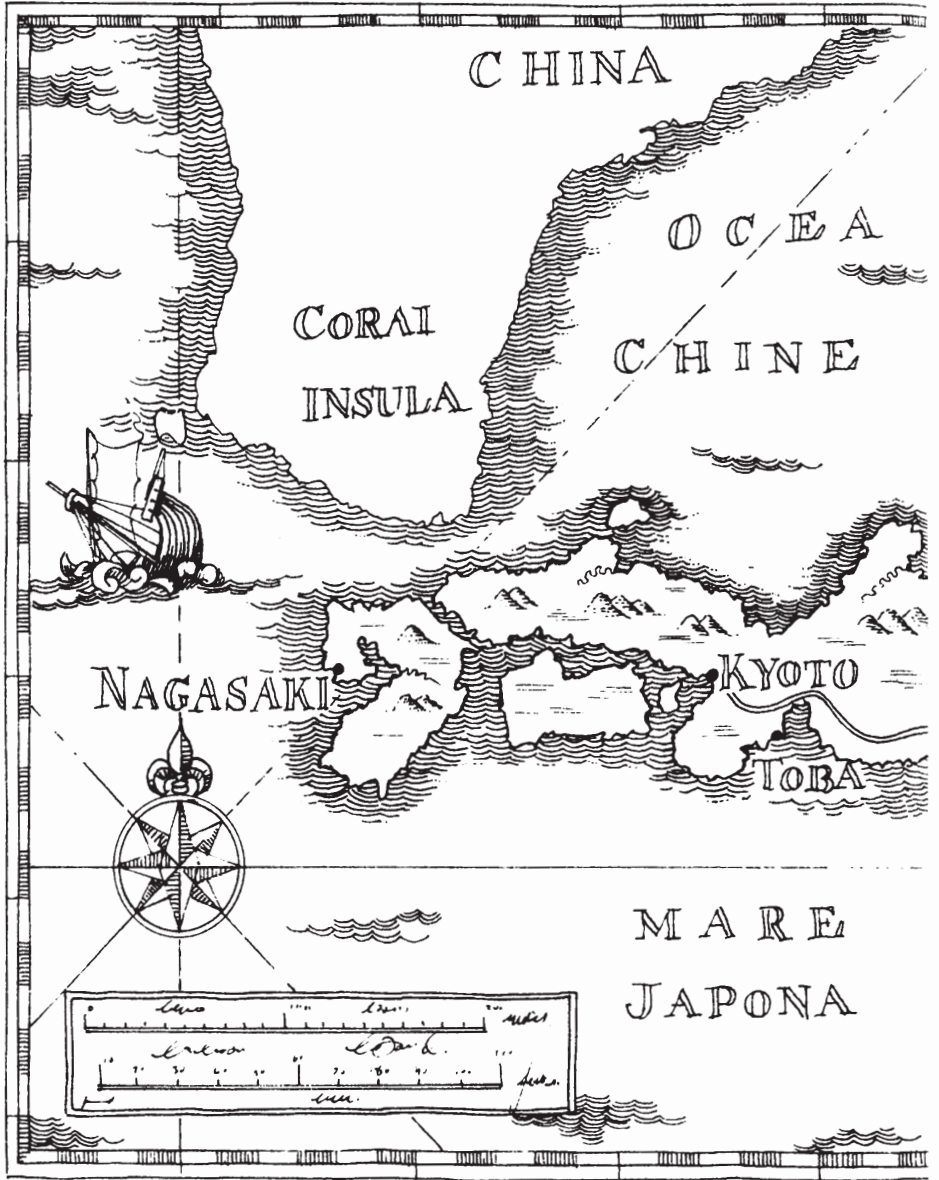
โพสต์บุ๊กส์

แต่ ซาราห์ ภรรยาของผม

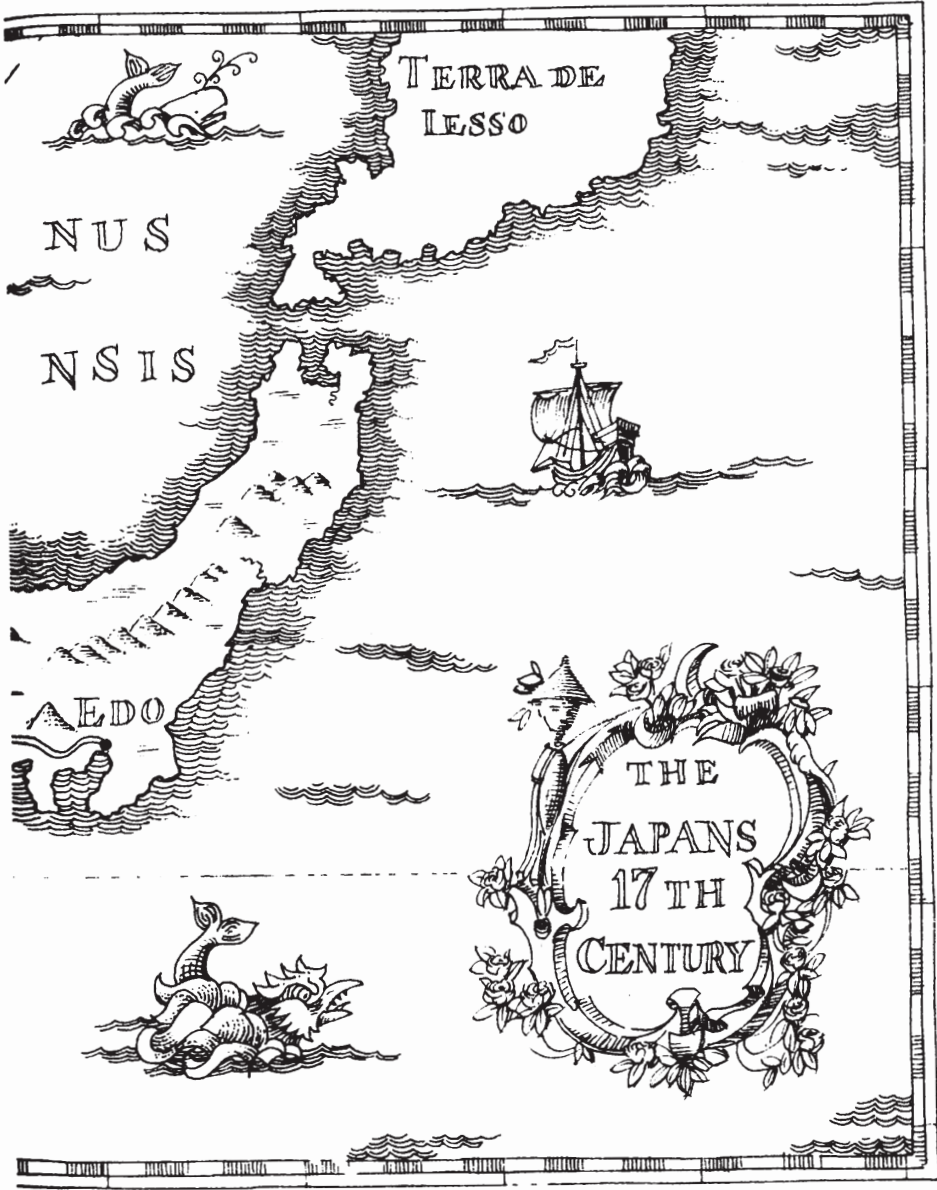

ไอ้หนูซาบู่ :

รัตแห่งมังกร

TOKAIDO ROAD

TERRA DE
IESSO

NUS
NSIS

AEDO

THE
JAPANS
17TH
CENTURY

บทนำ

ญี่ปุ่น มิถุนายน 1613

นักฆ่าไฟจากหลังคาหนึ่งไปยังหลังคาหนึ่งอย่างเสียบเสียบราวกับเงา

ความมืดยามราตรีซ่อนตัวนินจาเอาไว้ เขาข้ามคาน้ำ ใต้ไปตามกำแพงด้านใน และเล็ดลอดลึกเข้าไปในบริเวณปราสาท หอกกลางจุดหมายของเขาเป็นหอสองแปดชั้นอันน่าเกรงขาม ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางปราสาทที่เชื่อกันว่ายากแก่การเข้าถึงแห่งนี้

การหลบเลี่ยงเหล่าซามูไรรักษาการณ์ด้านนอกกำแพงเข้าไปนั้นกลายเป็นเรื่องง่าย พวกซามูไรซีมเซาเนื่องจากเป็นคืนที่ร้อนอบอ้าว จึงมัวแต่สนใจกับความอึดอัดของตนเองมากกว่าความปลอดภัยของไต่เมียวภายในหอ นอกจากนี้ความเชื่อที่ว่าปราสาทแห่งนี้ยากที่จะเล็ดลอดเข้ามาได้หมายความว่าเหล่ายามรักษาการณ์หละหลวมกับหน้าที่ของตน ก็ใครเล่าจะกล้าบุกเข้ามาในป้อมปราการดังเช่นที่นี้

สำหรับนักฆ่าแล้ว ส่วนที่ยากที่สุดคงจะเป็นการเข้าไปในหอกกลางเหล่าองครักษ์ของไต่เมียวคงจะไม่เผอเรอมากนัก และนินจาก็เข้ามา

ใกล้เท่าที่จะใกล้ได้โดยข้ามหลังคาจากอาคารด้านนอก ตอนนี้อยู่
ต้องตัดลานวางไปยังฐานที่เป็นหินของหอกกลาง

นินจากระโดดลงมาจากหลังคาและลัดเลาะไปตามขอบลาน
ปราสาท โดยใช้ต้นพุ่มและต้นซากุระเป็นที่กำบัง นินจาผ่านสวน
น้ำชาที่มีสระน้ำรูปวงรีไปอย่างเงียบเชียบ และมาถึงโรงบ่อน้ำตรงกลาง
นักฆ่าหลบเข้าไปข้างในเพราะได้ยินเสียงซามูไรลาดตระเวนใกล้เข้ามา

เมื่อหนทางปลอดภัยไปร่ง นินจาพุ่งตัวออกไปยังหอกกลางและไต่ไป
ตามฐานขนาดมหึมาที่ลาดชันของหอย่างง่ายดายเหมือนตุ๊กแกสีดำ
เขาไปถึงชั้นสืออย่างรวดเร็วและเข้าไปในหน้าต่างบานหนึ่งที่เปิดอยู่

เมื่ออยู่ข้างในแล้ว นักฆ่ารู้ว่าเขาจะไปที่ไหน เขาเดินช้าๆ ไป
ตามทางเดินมืดๆ ผ่านประตูบานเลื่อนหลายบานแล้วเลี้ยวไปทางขวา
มุ่งหน้าไปยังบันไดไม้ เขาเกือบจะขึ้นบันไดไปแล้ว เมื่อยามรักษาการณ์
คนหนึ่งจู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นที่บันไดชั้นบนสุด

นินจาถอยกลับเข้าไปในเงามืดราวกับควัน ชุดนินจาสีดำทั้งชุด
ของเขาทำให้เขาดูเหมือนล่องหน เขาชักมีดสั้นออกมาอย่างเงียบเชียบ
เตรียมพร้อมจะปาดคอยามผู้นั้น

ยามซึ่งไม่รู้ตัวเลยว่าเข้ามาใกล้ความตายลงบันไดมาและเดิน
ผ่านไป นักฆ่าปล่อยให้ยามมีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะไม่ได้ต้องการให้คน
รู้ถึงการปรากฏตัวของเขาภายในหอกกลาง ทันทีที่ยามลับมุมไป นินจา
เก็บมีดสั้นเข้าฝักและขึ้นบันไดไปยังทางเดินด้านบน

เขาสามารถมองเห็นแสงสว่างจากเทียนสองเล่มที่เรืองอยู่ใน
ความมืดผ่านประตูบานเลื่อนที่ทำจากกระดาดบางๆ ตรงหน้าเขา เขา
เลื่อนประตูเปิดเพียงเล็กน้อย เอาตาข้างเดียวแนบยังช่องว่าง ชายคน
หนึ่งคุกเข่าอยู่หน้าแท่นบูชากำลังสวดมนต์อยู่อย่างจดจ่อ ไม่มีซามูไร
อยู่ด้วย

นักฆ่าแอบเข้าไปข้างใน

เมื่อเขาเข้ามาถึงระยะที่จะจู่โจมได้ นินจาเอื้อมไปยังท่อที่เชื่อมชุดและนำวัตถุทรงสี่เหลี่ยมที่ห่ออยู่ในผ้าน้ำมันกันน้ำสีดำออกมา เขาวางลงที่พื้นข้างๆ ชายที่กำลังสวดมนต์อยู่และโค้งเล็กน้อย

“ได้เวลาเสียที” ชายผู้นั้นคำราม

ชายผู้นั้นหยิบท่อขึ้นมาโดยไม่หันมามอง และเปิดท่อออกเผยให้เห็นหนังสือปกหนังเก่าคร่ำคร่า

“คู่มือนาร์่อง!” เขาพูดเสียงแผ่ว ลูบปกของมัน แล้วเปิดดูหน้าต่างๆ เพื่อตรวจดูแผนผังทางทะเล รายงานทางมหาสมุทร รวมทั้งการบันทึกกระแสน้ำ ทิศทางเข็มทิศ และหมู่ดาวอันละเอียดถี่ถ้วน “คราวนี้เราได้เป็นเจ้าของสิ่งที่เป็นของเราโดยชอบธรรม คิดดู ชะตาของโลกอยู่ในมือของฉัน ความลับของมหาสมุทรเปิดเผยออกมาให้ชาติของเราบงการเส้นทางการค้า เป็นเทวสิทธิ์ของเราในการครองทะเล”

ชายผู้นั้นวางสมุดบันทึกนั้นไว้บนแท่นบูชา “แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นล่ะ” เขาถาม ยังคงหันหลังให้นินจา “เขาตายหรือยัง”

“ยัง”

“ทำไมล่ะ คำสั่งของฉันชัดเจนแล้วนี่”

“อย่างที่คุณรู้ ซามูไรมาซาโมโตะฝึกเด็กคนนั้นในเส้นทางแห่งนักรบ นินจาอธิบาย “เด็กคนนั้นตอนนี้มีทักษะสูงและแสดงให้เห็นพอสมควรว่า...แข็งแกร่ง”

“แข็งแกร่ง? คุณกำลังบอกฉันว่าเด็กผู้ชายธรรมดาๆ ทำให้โดกุงัง ริวผู้ยิ่งใหญ่ปราชัยหรือ”

ดวงตาสีเขียวมรกตข้างเดียวของมังกรตาเดียวเรื่องขึ้นมาด้วยความไม่พอใจในคำเย้ยหยันของชายผู้นั้น เขาคิดถึงการหักคอชายผู้นั้นทันทีตรงนั้น แต่เขายังต้องรับคำตอบแทนที่ไปนำคู่มือนาร์่องมาได้

ความสำราญเช่นนั้นจึงต้องรอไปก่อน

“ฉันใช้คุณเพราะคุณเก่งกาจที่สุด ไร้ความปราณีที่สุด” ชายผู้นั้นพูดต่อไป “ฉันคิดผิดไปหรือ มังกรตาเดียว ทำไมคุณไม่ฆ่าเขา”

“เพราะคุณอาจจะยังต้องการเขา”

ชายผู้นั้นหันมา โบกหน้าของเขายู่ในเงามืด

“ฉันจะต้องการอะไรจากแจ๊ค เฟลตเซอร์หรือ”

“คู่มือนาร์่องนั้นเข้ารหัสเอาไว้ มีเพียงเด็กคนนั้นที่รู้รหัส”

“คุณรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร” ชายผู้นั้นถาม เสียงของเขามีความเอะใจแฝงอยู่ “คุณพยายามถอดรหัสด้วยตัวเองหรือ”

“แน่นอน” นินจาตอบ “หลังจากทำความผิดพลาดนำพจนานุกรมภาษาโปรตุเกสกลับมา ฉันคิดว่าคงจะดีกว่าถ้าตรวจสอบเนื้อหาก่อนที่จะนำมาส่ง”

“แล้วคุณประสบความสำเร็จบ้างไหม” ชายผู้นั้นถาม

“ไม่ทั้งหมด การผสมภาษาอังกฤษกับโปรตุเกสที่ไม่คุ้นเคยทำให้งานนี้ซับซ้อนกว่าที่คาดไว้”

“ไม่เป็นไร ไม่มีปัญหา” ชายผู้นั้นพูด เห็นได้ชัดว่าพอใจที่ความรู้นั้นยังคงเป็นความลับกับนินจา “มีพระพรานซิสกันอยู่ในคุก เป็นนักคณิตศาสตร์แล้วก็เชี่ยวชาญภาษาทั้งสองนั้นด้วย แค่อัญญาว่าจะให้อิสระภาพเท่านั้นคงทำให้เขาช่วยถอดรหัสได้”

“แล้วเด็กโกลจินคนนั้นล่ะ” มังกรตาเดียวมถาม

“เมื่อถอดรหัสได้แล้ว ก็จัดการงานของคุณให้เสร็จ” ชายผู้นั้นสั่ง หันไปคุกเข่าเบื้องหน้าแท่นบูชาอีกครั้งหนึ่ง “ฆ่าเขาเสีย”

ไม้เท้า

เลือดของแจ๊คเต้นตุบๆ อยู่ในหูของเขา หัวใจของเขาเต้นแรง ปอด
ของเขาต้องการออกซิเจน แต่เขาไม่สามารถหยุดตอนนี้ได้

เขาวิ่งหน้าตั้งผ่านป่าไฟ หลบหลีกและเลี้ยวไปมาระหว่างเขา
วงกตแห่งลำต้นหนาๆ ที่ยึดเหมือนนิ้วมีแต่กระดูกขึ้นไปยังแพใบไม้
สีเขียวมะกอกอันกว้างใหญ่เบื้องบน

“เขาหายไปไหน” เสียงตะโกนมาจากด้านหลัง

แจ๊คไม่หยุดวิ่งแม้ว่ากล้ามเนื้อของเขาจะประท้วง เขาจะไม่ยอม
หยุดการไล่ล่านี้

ตั้งแต่แจ๊คมาถึงญี่ปุ่นด้วยโชคชะตา เมื่อเรืออะเล็กซานเดรีย
ของเขาอัปปางแล้วถูกนิินจาโจมตี นักฆ่ามังกรตาเดียวก็กลายมาเป็น
ทายาทของชีวิตเขา นิินจาผู้นั้นสังหารพ่อของเขา แล้วยังติดตามแจ๊ค
ข้ามเกาะญี่ปุ่น ไล่ล่าเขา จนในที่สุดก็ขโมยคู่มือนาร่องของพ่อเขาไปได้

ตอนนี้แจ๊คตั้งใจที่จะหาตัวนิินจา และเอาปฐมเรียกกลับคืนมา

“เรากลากกับเขาแล้ว!” เสียงที่ส่องร้องออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ
แจ๊ควิ่งให้ช้าลงและมองไปรอบๆ อย่างกระวนกระวาย เพื่อนๆ

ของเขาพูดถูก ชายที่พวกเขาไล่ตามมานั้นหายตัวไปในหมู่มืดแล้ว

ยามาโตะและอากิโกะตามมาจนทันแจ๊ค อากิโกะจำต้องนั่งลงพักเหนื่อย เธอยังคงไม่หายดีจากการถูกพิษเมื่อไม่นานมานี้ และการไล่ล่าครั้งนี้ก็มีผลเสียกับเธอ ผิวพรรณของเธอที่ปกติแล้วจะขาวเปล่งปลั่งหมองลงและมีเงาสีคล้ำอยู่รอบดวงตารูปพระจันทร์ครึ่งดวง

แจ๊ครู้สึกผิดขึ้นมาทันที แม้ว่าอากิโกะไม่ได้โทษเขา แต่เขาเป็นต้นเหตุให้เธออยู่ในสภาพนี้ ด้วยความพยายามที่จะปกป้องคู่มือนำร่อง แจ๊คนำมันไปซ่อนไว้ในปราสาทของไคเมียวทาคาโตะมิ ผู้ปกครองจังหวัดเกียวโต มันดูเหมือนจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด ตอนนี้อย่างไรแจ๊คก็ยังไม่รู้ มังกรตาเดียวได้บุกเข้าไป อากิโกะเกือบตายที่พยายามปกป้องแจ๊ค และชีวิตของไคเมียวทาคาโตะมิก็ตกอยู่ในอันตราย

“เขาจะหนีไปได้อย่างไร” ยามาโตะถาม ทำพลองของตนเองและหายใจหอบ “เขาเป็นคนพิการ!”

“เขาต้องหลอกเรา” แจ๊คพูด กลับหลังหันแล้วกวาดตามองป่าหาสัญญาณการเคลื่อนไหว “ไม่อย่างนั้น เขาก็คงย้อนกลับไปทางเดิม”

แจ๊ครู้ว่าเพื่อนของเขามุ่งมั่นกับการไล่ล่านี้มากพอๆ กับเขา สี่ปีที่แล้ว มังกรตาเดียวได้สังหารเท็นโน พี่ชายของยามาโตะ

“ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาขโมยไข่มุกของอากิโกะ!” ยามาโตะร้องเสียงดัง ตะโกนไต่ลม่านๆ อย่างโกรธแค้น เขาร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อเท้าของเขาปะทะเข้ากับลำต้นที่แข็งเหมือนหิน

อากิโกะถอนหายใจและกลอกตากับนิสัยใจร้อนของลูกพี่ลูกน้องของเธอ “ไม่ต้องห่วง” เธอพูดพลางมัดผมให้เรียบร้อย ปอยผมสีดำยาวสองสามปอยหลุดลงมาระหว่างการไล่ล่า “ยังมีอีกมากมายจากที่ที่ได้มันมา”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น เขาเอาไข่มุกไป แต่ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรเรา

กลับมาเลย”

แจ๊คเห็นด้วยกับยามาโตะ นี่เป็นจุดมุ่งหมายเดียวในภารกิจการมาที่เซิงเซาอิงะ หลังจากถูกโรงเรียนซามูไรสั่งพักการเรียนอย่างน่าอับอาย เพราะทำให้ได้เมียวทาคาโตะมิตกอยู่ในอันตราย พวกเขาถึงถูกส่งตัวมาให้แม่ของอากิโกะในโทบะจนกว่าการตัดสินชะตาครั้งสุดท้ายของพวกเขาจะมีขึ้น แต่ระหว่างทาง คุมะซังซามูไรนำทางของพวกเขาไหลหลุดเพราะตกจากหลังม้า พวกเขาจึงจำเป็นต้องหยุดพักที่คามาเมยามะขณะที่รอให้กุมะซังพักรักษาตัว เป็นช่วงเวลานี้เองที่พวกเขา รู้จากพ่อค้าที่ผ่านไปมาว่าชายพิการชื่อโอโรชิได้อั้วตัวรู้จักมังกรตาเดียวผู้จาวโน้ หมูบ้านคาบุงโตะที่โอโรชิอยู่นั้นไม่ไกลนัก ดังนั้นพวกเขาทั้งสามจึงออกเดินทางตามหาโอโรชิ

แจ๊คหวังว่าการพบโอโรชิอาจทำให้พวกเขา รู้ว่าที่ซ่อนของมังกรตาเดียวอยู่ที่ไหน แล้วพวกเขาก็จะสามารถไปบอกที่อยู่ของนินจามือสังหารแก่พ่อของยามาโตะ มาซาโมโตะ ทาเคชิได้ และอาจจะได้คู่มือนำร่องของพ่อของเขาคืนมาด้วย เขาภาวนาว่าเรื่องนี้จะกู้ชื่อเสียงของพวกเขาในสายตานักดาบผู้เป็นตำนาน และพวกเขาจะได้รับอนุญาตให้กลับไปยังนิตินอิชิริวเพื่อฝึกเป็นซามูไรต่อไป

คาบุงโตะ กลับกลายเป็นเพียงกลุ่มกระท่อมกระจายตัวกันอยู่ที่สี่แยกมีโรงเตี๊ยมทรุดโทรมอยู่แห่งหนึ่งที่ข้างทาง ซึ่งให้ที่พักและอาหารแก่นักเดินทางไม่กี่คนที่เดินทางจากถนนโทไกโดสายหลักมายังเมืองปราสาทแห่งอุเอโนะ

ในร้านเหล้านี้เองที่พวกเขาพบกับโอโรชิ

ขณะที่แจ๊คและคนอื่นๆ เข้าไปข้างใน ร้านเหล้าเงียบลง การปรากฏตัวของแจ๊คมักจะก่อให้เกิดความสนใจเสมอ โดยเฉพาะที่นอก

ไฉนหนุมานไฉน

เกี่ยวโตซึ่งแทบไม่ได้เห็นชาวต่างชาติบ่อยนัก ผมหนาสีฟางข้าวและดวงตาสีฟ้าทำให้คนญี่ปุ่นผมดำตาสีเข้มตลกตลก บัญหาก็คือแม้ว่าอายุจะเพียงแค่อิบสี่ปี แต่ความสูงและพลังกำลังของแจ๊คตอนนั้นเหนือกว่าชายชาวญี่ปุ่นที่ตัวเล็กกว่าหลายคน และพวกนั้นก็มั่นใจแน่วแน่ว่าจะหวาดระแวงหรือไม่ก็เกรงกลัวเขา โดยเฉพาะเมื่อแจ๊คแต่งตัวและวางท่าเหมือนนักรบชาмуไร

แจ๊คมองไปรอบๆ ร้านเหล้า ดูเหมือนจะเป็นป๊อปปูล่ามาก กว่าจุดแวะพัก โต๊ะเตี้ยๆ เหนียวไปด้วยสาเกที่มีคนทำหกเป็นที่รองรับลูกเต๋าและวงไฟ เหล่าพ่อค้า ชาмуไรพเนจร และชาวนามองผู้มาใหม่อย่างระแวงระวัง เมื่อออกโกะเข้ามา มีเสียงพิมพ์เบาๆ แสดงความยอมรับตามประสาบุรุษ และแจ๊คสังเกตเห็นว่านอกจากหญิงรับใช้ร่างเล็กที่ดูดีนั้นๆ คนเดียวนั้น ก็ไม่มีผู้หญิงอยู่เลย

พวกเขาสามคนเดินเข้าไปที่โต๊ะยาว สายตาของลูกค้าทุกคนมองตาม

“ขอโทษครับ” ยามาโตะถามเจ้าของร้านซึ่งเป็นชายร่างอ้วนเตี้ยเหมือนถังและมีมือเหมือนแผ่นเนื้อ “คุณรู้ไหมว่าเราจะหาโอโรชิซังได้ที่ไหน”

ชายผู้นั้นทำเสียงอยู่ในคอและพยักหน้าครั้งหนึ่งไปทางมุมไกลของร้าน ในซอกเล็กๆ มีตุง จุดเทียนไว้เพียงเล่มเดียวมีชายหลังค่อมคนหนึ่งนั่งอยู่ ไม้ค้ำพิงอยู่ด้านหลังของเขา

“ขอเราพูดกับคุณสักครู่ได้หรือไม่” ยามาโตะถามขณะพวกเขาเข้าไปใกล้

“แล้วแต่ว่าใครจะเป็นคนเลี้ยง” ชายผู้นั้นพูดพลางหายใจพืดพาดมองพวกเขาตั้งแต่หัวจดเท้า คงกำลังสงสัยว่าเด็กหนุ่มชาмуไรผมตั้งมาทำอะไรกับเด็กสาวหน้าตาสะสวยและชาวต่างชาติในร้านเหล้าไร้เกียรติ

เช่นนี้

“งั้นก็พวกเรานี้ละ” ยามาโตะตอบ พลังโค้งเป็นการรับรู้
“งั้นคุณก็มาร่วมโต๊ะกับผมได้ แม่แต่โกจินด้วย”

แจ๊คไม่สนใจคำเรียกชาวต่างชาติอย่างดูหมิ่นนั้น ชายคนนี้เป็น
เบาะแสเดียวและพวกเขาต้องการชายคนนี้เป็นพวก นอกจากนั้น
คงจะเป็นประโยชน์กับพวกเขามากกว่าถ้าโอโรชิไม่รู้ว่แจ๊คพูดภาษา
ญี่ปุ่นได้คล่อง

ชายผู้นั้นยกมือข้างซ้ายที่ดูผิดปกติขึ้นเรียกเจ้าของร้านและสั่ง
สาเก เมื่อสั่งเครื่องดื่มแล้ว และดูเหมือนโอโรชิรับรองแขกสามคนของ
เขาเป็นที่เรียบร้อย การสนทนาและการพนันจึงเริ่มขึ้นอีกครั้งในร้าน
เหล้านั้น

แจ๊ค อากิโกะ และยามาโตะนั่งขัดสมาธิอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ
เตี้ยๆ ขณะที่หญิงรับใช้นำสาเกขวดใหญ่มาส่งพร้อมกับถ้วยเล็กๆ หนึ่ง
ใบ เธอรับค่าเหล้าจากยามาโตะ แล้วจากไป

“ผมต้องขอภัยในมารยาทบนโต๊ะอาหารอันย่าแยءของตัวเอง”
โอโรชิพูดเสียงแหบกับอากิโกะอย่างมีไมตรี พลังซึ่ซาสกปรกข้างขวา
ของเขาที่พาดหมอนอิงอยู่ เห็นฝ่าเท้าของเขาได้ชัดเจน “ผมไม่ได้ตั้งใจ
จะดูหมิ่นคุณ แต่ผมพิการตั้งแต่กำเนิด คุณคงเห็น”

“ไม่มีปัญหา” เธอตอบ พลังรินเครื่องดื่มให้โอโรชิ ตามธรรมเนียม
ถ้ามีผู้หญิงอยู่ด้วย

โอโรชิยกถ้วยขึ้นด้วยมือข้างที่ดี และกรอกเข้าปากรวดเดียว
หมด อากิโกะรินเต็มให้

“เราต้องการทราบข้อมูล” อากิโกะเริ่มการสนทนาด้วยเสียงเบาๆ
ขณะที่โอโรชิเอื่อมไปหาสาเกอีก “เกี่ยวกับที่กบดานของโดกุงัง ริว”

มือของโอโรชิสั่นเมื่อได้ยินชื่อมังกรตาเดียว แต่แล้วเขาก็ยก

ไฉ่หนุซามุไร

ถ้ายืนและตีมันสิ่งที่บรรจุอยู่ลงไป

“สาเกนี่แยมมาก!” เขาปั่นพลาเงอเสียงดังและเอามือทูปอก “แต่การจะได้สิ่งที่คุณต้องการ มีค่าใช้จ่ายมากกว่านี้มาก”

เขามองยามาโตะอย่างมีความหมาย ขณะที่อากิโกะรินอีกถ้วยให้เขา ยามาโตะเข้าใจน้อยของเขาและพยักหน้ากับอากิโกะ เธอหน้าไม่มุกลีขาน้ำนมขนาดใหญ่ออกมาจากเซนส์อิกิโมโน และวางลงบนโต๊ะข้างหน้าโอโรชิ

“นั่นคงจะมากเกินไปกว่าราคาของคุณแล้ว” ยามาโตะบอก

ดวงตาสีเข้มของชายผู้นั้นเป็นประกายเมื่อเห็นไข่มุก จากนั้นก็เหลือบมองไปรอบห้องเพื่อดูให้แน่ใจว่าไม่มีใครสนใจพวกเขาอยู่ เมื่อพอใจแล้ว ปากของโอโรชิก็แยมยิ้มอย่างผิดรูปเช่นเดียวกับมือของเขา

เขาเอื้อมมือมาที่ไข่มุก

ยามาโตะคว้าข้อมือชายผู้นั้น

“ผมมักจะจ่ายเมื่อได้ของ” ยามาโตะออกความเห็น

“แน่นอน” โอโรชิเห็นด้วย พลาเงอพลิกกลับมา แล้วเขาก็กระซิบเสียงเบา “ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะไปที่หมู่บ้าน--”

กระดิ่งดังขึ้นที่ทางเข้า ประตูบานเลื่อนเปิดออก ลูกค้าใหม่สองคนเข้ามา โอโรชิหยุดพูดและรอให้พวกเขาที่นั่งที่โต๊ะยาวเสียก่อน แจ็คสังเกตเห็นว่าชายคนหนึ่งไม่มีนิ้วก้อยตอนที่เขาเรียกเจ้าของร้านมาสั่ง

“คุณกำลังพูดว่าอะไรอยู่นะ” ยามาโตะเตือนความจำ

ครู่หนึ่ง โอโรชิดูเหมือนจะไขว้เขว แต่ความสนใจของเขากลับมาที่ไข่มุกอย่างรวดเร็ว

“ใช่...ขอตัวหน่อยนะ ธรรมชาติเรียกร้องนะ” เขาพูดพลาเงอเอื้อมไปยังไม่ค้ำ “ต้องใช้เวลานานกว่าผมจะไปถึง เพราะงั้นเมื่อผมรู้สึกขึ้นมา ผมต้องไป ผมแน่ใจว่าคุณเข้าใจ”

ขณะที่โอโรซึกุขึ้นยืน เขาเซมาชนโตะ ทำขวดสาเกล้มจนสาเก
ข้างในหกนองทั่วพื้นโตะ

“ขาที่อ่อนแรงของผมนี้มันเหลือทนจริงๆ” เขาเพิ่มพ้ออย่างจะขอ
อภัย “เดี๋ยวผมจะกลับมา น้องสาว จัดการนี้ให้เรียบร้อย!”

โอโรซึกุเดินตัวอ กะโพลกคะเผลกไปที่ประตูหลัง หญิงรับใช้รีบ
มาที่โตะและเริ่มเช็ดทำความสะอาด ขณะที่เธอทำ แจ็คสังเกตเห็นว่า
บางอย่างหายไป

“ไข่มุกอยู่ที่ไหน”

พวกเขามองดูที่พื้น แล้วมองตากันด้วยความเข้าใจถึงเรื่องร้าย
ที่เกิดขึ้น โอโรซึกุโมยไข่มุกไปแล้ว!

พวกเขาทั้งสามวิ่งออกมาทางประตูหลัง

โอโรซึกุหายตัวไปแล้ว แล้วอากิโกะก็เห็นแวบๆ ว่ามีร่างวิ่งเข้าไป
ในป่าไผ่ซึ่งอยู่หลังโรงเตี๊ยม โอโรซึกุที่วิ่งไวอย่างไม่น่าเชื่อหายตัวลึก
เข้าไปในป่าก่อนที่จะพวกเขาจะไปถึงชายป่าเสียอีก พวกเขาวิ่งตามเข้าไป
และไล่ล่า...จนกระทั่งหัวขโมยหายไปไหนหุบไม้

“คุณได้ยินไหม” อากิโกะพูดชัดขึ้นมาระหว่างที่แจ๊คมองหาโอโรซึกุ

“ได้ยินอะไร” แจ๊คถาม

“จึ๊ๆ ฟังสิ!”

พวกเขาทั้งหมดเงยบลง

มีเสียงเบาๆ เหมือนเสียงคลื่นกระทบฝั่งขณะที่ใบไม้ส่ายไหว
อยู่ในร่มไม้สูงขึ้นไป เสียงอันสงบสุขนี้มีเสียงต้นไม้เสียดสีกันดังแทรก
มาเป็นระยะ แต่ไม่มีเสียงอะไรผิดปกติในหูของแจ๊ค

“คุณไม่ได้ยินหรือ” เธอยืนยัน ก่อนจะกระซิบ “กลิ่นหายใจสิ”

พวกเขา มองหน้ากัน ปากเหม่แน่น

ยังคงได้ยินเสียงใครบางคนหายใจอยู่

การฝึกให้ไวต่อความรู้สึกที่เซ็นเซอร์โตะ ครูสอนโบทุสตีตาบอดที่โรงเรียนชามูไรได้สอนพวกเขาไว้ประสบความสำเร็จอีกครั้ง แจ็คหาตำแหน่งที่มาของเสียงได้ทันที และค่อยๆ ย่องไปทางนั้น

ทันใดนั้น โอโรซิกก็พุ่งพรวดออกมาจากพุ่มไม้ข้างหน้าแจ๊คไม่ถึงห้าก้าว เขาซ่อนอยู่ข้างๆ พวกเขาตาลอด

“กลับมานะ!” แจ็คตะโกน เสียงร้องของเขาทำให้คนที่อยู่สูงขึ้นไปในร่มไม้แตกตื่น

“ไปเถอะ!” อากิโกะบอก เหนื่อยเกินกว่าจะไล่ตาม “ฉันจะเฝ้าสัมภาระไว้ให้”

ยามาโตะโยนสัมภาระของเขาลงและรีบตามแจ๊คผู้กำลังวิ่งไล่กวาดโอโรซิกไป จากนั้น ชายผู้นั้นก็หลบเข้าไปในพุ่มไม้อีกครั้ง

แจ๊ควิ่งต่อไป เขาจะไม่ยอมโดนหลอกแล้วคราวนี้ ขณะที่เขามาถึงจุดที่โอโรซิกหายตัวไป เท้าของเขาเสียหลักและเขาก็ล้มหัวทิ่มลงมาตามเนินชัน

เขาม้วนตัวลุกขึ้นได้เมื่อมาถึงด้านล่าง และพบว่าตนเองยืนอยู่บนทางสายเล็กๆ ในป่า ครู่ต่อมา ยามาโตะตามมาสมทบกับเขา แต่เนื่องจากเขาได้ยินเสียงแจ๊คร้อง เขาจึงหลีกเลี่ยงการตกลงจากเนินมาได้

“เขาไปทางไหน” ยามาโตะถาม

“ผมไม่รู้ ผมมัดแต่พะวงว่าทางไหนเป็นข้างบน!” แจ๊คตอบอย่างฉุนเฉียว พลังบดไปไม้แห้งออกจากผมของตน

“ตกลง งั้นคุณไปทางนั้น และผมจะไปอีกทางหนึ่ง” ยามาโตะสั่งการ “ตะโกนบอกนะถ้าคุณพบเขา”

ยามาโตะวิ่งออกไป

แจ๊คกำลังจะทำอย่างเดียวกันเมื่อเขาได้ยินเสียงไม้ไผ่หัก เขา

หันหลังกลับ

“ผมรู้ว่าคุณอยู่ตรงนั้น” แจ็คพูด
โอโรชิค่อยๆ ยืนขึ้นมาโดยใช้ไม้ค้ำช่วย และโผล่ออกมาจาก
พุ่มไม้

“อา! คุณเข้าใจภาษาญี่ปุ่น ดีแล้ว”
เขาโค้งให้แจ๊คอย่างน่าเวทนา และกะโผล่กะเผลกมาทางแจ๊ค
“คุณคงไม่ทำร้ายคนพิการใช่ไหม” เขาวิงวอน มือขวาที่ผิดรูป
ของเขายื่นออกมาอย่างยอมจำนน

“คุณไม่ได้พิการ!” แจ็คตวาด พลังมองดูชายผู้นั้นอย่างระมัดระวัง
“มือข้างซ้ายไม่ใช่หรือที่ผิดรูปก่อนหน้านี้”

โอโรชิยิ้มบิดเบี้ยว

“จริง แต่ผมก็หลอกคุณได้ใช่ไหม” เขาตอบขณะที่ยึดขาตรง ยืน
ขึ้นมาเต็มความสูงและแกะมือที่บิดเบี้ยวออก

เขาดึงไม้ค้ำของเขาออกจากกันด้วยความไวปานสายฟ้า เผยให้
เห็นเหล็กแหลมปลายหยัก

โอโรชิพุ่งอาวุธร้ายนั้นเข้าใส่หน้าอกของแจ๊ค

ลูกดอกฟ้า

การฝึกสมาธิของแจ๊คเท่านั้นที่ทำให้เขารอดจากการถูกเสียบมาได้

เขาเบี่ยงตัวไปด้านข้าง เหล็กแหลมพุ่งผ่านหัวใจของเขาไปเพียงเฉียดฉิว แจ๊คพาดสันมือขวาเข้าที่คอของคู่ต่อสู้โดยไม่ลังเล

โอโรชิสลักที่ถูกระแทกหลุดลมและเซถอยหลังไปชนต้นไม้ขณะที่เขาพยายามหายใจ แจ๊คตามไปจัดการเขา แต่โอโรชิพุ่งเหล็กแหลมใส่อีกครั้งและบีบให้แจ๊คเข้าไปยังกลุ่มต้นไม้หนาแน่น โอโรชิมั่นใจว่าจะได้ชัยชนะและพุ่งปลายอันแหลมคมตรงมาระหว่างดวงตาสองข้างของแจ๊ค

แจ๊คที่โดนชนบาดเจ็บไม่ไหวทั้งสองด้าน ไม่มีที่ไปนอกจากด้านหลัง เขาคุกเข่าลง มีเสียงดังนำกล้วขณะที่ปลายโลหะแทงเข้าไปในต้นไม้ตรงที่หัวของแจ๊คเคยอยู่

โอโรชิสบถอย่างหงุดหงิด ตอนนี้อาวุธของเขาติดอยู่ที่ไม้แจ๊คค่อยเขาที่ห้องอย่างแรง โอโรชิคำรามแต่ไม่ปล่อยมือ แจ๊คคิดว่าหลังข้อเท้าของโอโรชิด้วยมือหนึ่งและกระแทกไหล่เข้าที่ห้องของชายผู้นั้น จนเขาลอยขึ้นจากพื้น

โอโรซิดตกกระแทกพื้น จุกและมึนงง

แจ๊คใช้โอกาสนี้จับชายผู้นั้นบิดแขน แต่เขาไม่รู้ว่าโอโรซียังคงไม่ปล่อยมือจากอาวุธของตน ชายผู้นั้นดึงอาวุธหลุดออกจากต้นไม้และเหวี่ยงใส่ซี่โครงของแจ๊ค แจ๊คสกัดการจู่โจมแต่ถูกกระแทกกระเด็นไปด้านข้าง โอโรซิชื่นมาคร่อมเขาในทันที

“คราวนี้ไม่มีทางหนีแล้ว ไกอจิน!” โอโรซีสบถ ยกอาวุธขึ้นเพื่อพิฆาต

ขณะที่เหล็กแหลมพุ่งลงมายังหัวของเขา แจ๊คความไปตามพื้นเพื่อหาทางหนี มือของเขาพบไม้ไผ่ชิ้นหนึ่ง เขาดึงมันขึ้นมาป้องกันใบหน้า

ปลายแหลมแทงทะลุไม้ไผ่และหยุดอยู่เหนือดวงตาขวาของเขา เพียงเล็กน้อย

โอโรซิริ่องตะโกนอย่างโกรธแค้น และกดเหล็กแหลมลงมาอีกแขนของแจ๊คสั่นขณะที่พยายามดันปลายอันตรายออกไป โอโรซิทิ้งน้ำหนักทั้งตัวเพื่อการนี้แต่แจ๊คแข็งแกร่งกว่า และเมื่อโอโรซิทิ้งน้ำหนักลงมาหมด แจ๊คก็บิดตัวไปด้านข้าง ดึงเหล็กแหลมออกจากมือของโอโรซิ ทำให้เขาล้มหน้าคว่ำลงกับพื้น

แจ๊คโยนเหล็กแหลมเข้าไปในดงไม้แล้วกระโจนใส่โอโรซิก่อนที่เขาจะได้ตั้งตัว เขาทิ้งเข่าลงบนไหล่ของชายผู้นั้น บิดแขนซ้ายของโอโรซิชื่นมาขัดไว้

โอโรซิถูกตรึงอยู่กับที่

เขาดิ้นรนเพื่อเป็นอิสระ แต่แจ๊คเพิ่มแรงกดลงไปอีกที่ข้อศอก โอโรซิริ่องด้วยความเจ็บปวดและหยุดเคลื่อนไหวทันที

“หยุด! ได้โปรด! คุณจะทำแขนผมหัก!” เขาวิงวอน ถ่มดินออก

ไฉนหนุมานไร

จากปาก

“จันทน์ก็อย่าตื่น” แจ็คตอบก่อนจะเรียกหายามาโต๊ะ เสียงตะโกนของเขารบกวนนกขนาดใหญ่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในร่มไม้

โอโรชิพยายามจะหนี แต่แจ็คจับแขนเขาบิดอีกครั้งอย่างแรง โอโรชิตรงแล้วนอนนิ่ง

“คุณจะมาฆ่าผมหรือ” เขาครวญคราง

“เปล่า ผมไม่ได้จะมาฆ่าคุณ” แจ็คตอบ “ผมแค่อยากจรรู้ว่ามังกรตาเดียวอยู่ที่ไหน แล้วผมจะปล่อยคุณ”

“การบอกคุณเรื่องนั้นมันมีค่ามากกว่าชีวิตของผม” ชายผู้นั้นถ่มคำออกมา ดวงตาของเขาเหลือบไปรอบๆ อย่างตื่นตระหนก รวกับว่าเขาคาดว่ามันจะปรากฏตัวขึ้นในทันทีที่เอ่ยถึงชื่อของเขา

“ชีวิตของคุณไม่มีค่ามากเท่าไร เท่าที่ผมเห็น” แจ็คสวน “อีกอย่าง ไข่มุกที่คุณขโมยมาก็น่าจะทดแทนได้เกินพอ อันที่จริง ผมคิดว่าคุณน่าจะคืนไข่มุกมาจนกว่าจะบอกผมในสิ่งที่ผมอยากจรรู้”

แจ็คกดน้ำหนักลงที่แขนแรงขึ้น โอโรชิร้องออกมาและแจ็คก็ต้องประหลาดใจที่ไข่มุกสีขาวเม็ดเล็กๆ หล่นออกมาจากปากของเขา

“คุณจะได้มุกนี้คืนไปเมื่อคุณบอกผมว่ามังกรตาเดียวอยู่ที่ไหน” แจ็คพูด เอาไข่มุกยัดไว้ที่ผ้าคาดเอว

“ถ้าผมไม่บอกคุณล่ะ”

“เราจะฆ่าคุณ”

“แต่คุณบอกว่า--”

“เปล่า ที่ผมพูดคือ ผมจะไม่ฆ่าคุณ แต่ผมรับปากไม่ได้ว่าเพื่อนญี่ปุ่นของผมจะทำอย่างเดียวกัน ในฐานะผู้ที่เกิดมาเป็นชามูโรอย่างแท้จริง พวกเขาคงเห็นว่าเป็นหน้าที่ที่จะกำจัดคนอย่างคุณออกไปจาก

โลกนี้”

โอโรซึกินน้ำลาย เข้าใจถึงข้อเท็จจริงในคำพูดของแจ๊ค พวกเขาทั้งสองต่างรู้ว่าซามูไรตัดลินความยุติธรรม และในฐานะที่เป็นขโมยและคนโกหก โอโรซึกจึงไม่ได้รับความเมตตา

“ปล่อยผมไปแล้วผมจะบอกคุณ ผมสัญญา” โอโรซึรับปากอย่างลั้งเล “แต่พวกคุณกำลังเดินไปสู่หูลุมฝังศพของตนเอง”

แจ๊คปล่อยเขา ดีใจที่อุบายของเขาได้ผล เขารู้ว่าทั้งยามาโตะและอากิโกะไม่มีอำนาจจะไปล่าคนด้วยอาชญากรรมเล็กน้อยเช่นนี้ “เอาละ บอกผมมาว่าผมจะไปหามังกรตาเดียวได้ที่ไหน”

โอโรซึลุกขึ้นนั่งและนวดแขนของตน “คุณไปเรียนการต่อสู้แบบนั้นมาจากไหน”

“นิเต็นอิชิริว ในเกียวโต”

“คุณคือนักเรียนของมาซาโมโตะ ทาเคชิ!” เขาอุทาน ตาโตด้วยความประหลาดใจ “ผมได้ยินข่าวลือว่าเขารับเด็กโกลีนเป็นบุตรบุญธรรม แต่ไม่นึกฝันว่ามาซาโมโตะผู้ยิ่งใหญ่จะสอนให้เขาเป็นซามูไร--”

“เลิกถ่วงเวลาเสียที มังกรตาเดียวอยู่ที่ไหน”

“คุณคงปรารถนาความตาย ใ้หนูซามูไร ถึงอยากตามหาปีศาจตัวนั้น!” โอโรซึกระซิบแผ่ว พลังสายห้าวอย่างไม่อยากเชื่อ “สุดท้ายที่ผมได้ยินมา กลุ่มนินจาของเขาตั้งหลักอยู่ทางฝั่งตะวันตกของเทือกเขาอิงะ ใกล้กับหมู่บ้านชินโด ไปที่วัดมังกรที่นั่นแล้วถามหา--”

โอโรซึหยุดพูด ปากของเขาอ้าและหุบเหมือนปลาขาดน้ำ แต่ไม่มีเสียงออกมา ดวงตาของเขาไร้ชีวิตและเลื่อนลอย แล้วเขาก็ฟุบลงไปด้านหนึ่ง กระตุกสองครั้งก่อนจะนอนตายแน่นิ่ง

“ผมเตือนคุณแล้วนะโอโรซึ!” แจ๊คพูด ก้าวอย่างระมัดระวังไป

ไฉนหนุมานไธ

ยังร่างที่นอนคว่ำอยู่ “อย่าตุงตึก”

แจ๊คไม่ไว้ใจชายผู้นั้นและหีบไม้ไผ่ขึ้นมา เอาปลายจิมโอรชิ
ไม่มีการโต้ตอบ แล้วเขาก็สังเกตเห็นลูกดอกเล็กๆ ปักอยู่ที่คอของชาย
ผู้นั้น

ลูกดอกเป่า อายยาพิษเพื่อเอาชีวิต

อาวุธแบบนี้หมายความว่าได้เพียง...แจ๊คหันหลังกลับยกไม้ไผ่ขึ้น
มาเพื่อป้องกันตัวเอง

แต่เขาไม่เห็นนินจาสักคน

นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่มีนินจา นินจาได้รับการฝึกศิลปะแห่ง
การอำพราง อาจจะมีนักฆ่าอยู่หนึ่งคนหรือร้อยคน ซ่อนอยู่ท่ามกลาง
พุ่มไม้

แจ๊คกระชับไม้ไผ่ในมือ เขานึกอยากให้มาซาโมโตะไม่ได้รับดาบ
สามูไรของเขาในการพักการเรียนเหลือเกิน ถ้าจะมีเวลาใดที่แจ๊คจะต้อง
ใช้ดาบ นี่คือเวลาที่ว่านั้น

แจ๊คตั้งใจฟังถึงอะไรก็ตามที่บอกถึงนักฆ่าที่กำลังใกล้เข้ามา แต่
เขาได้ยินเพียงเสียงใบไม้ส่ายไหวสูงขึ้นไปในร่มไม้และเสียงไม้ไผ่เสียดสี
กัน เขาถอยกลับไปอยู่ในดงไม้ไผ่ที่หนาแน่นเพื่อกำบังตัว ขณะที่เขาทำ
เช่นนั้น มีเสียงพิบเบาๆ และลูกดอกเล็กๆ ก็ปักเข้าที่ไม้ไผ่ตรงหน้าเขา

แจ๊คก้มตัวให้ต่ำลง เขาจ้องระหว่างลำไม้ไผ่ มองหาที่มาของ
ลูกดอกพิษอย่างสุดความสามารถ แต่ผู้ที่จู่โจมเขาซ่อนตัวได้ดีเกินไป

เมื่อได้ยินเสียงนกอีกตัวบินออกไป เขาเงยหน้าขึ้นมองและคราวนี้
เขาเห็นร่างสีเขียวเข้มสองร่าง นินจาที่สวมชุดสีเขียวกลมกลืนกับสิ่ง
แวดล้อมได้เป็นอย่างดีขณะที่พวกเขากระโดดเหมือนแมวไปตามยอด
ไม้เพื่อเล็งแจ๊คให้ถนัดขึ้น

นิินจาสองเอนาเกียวตันไฟเอนาไว้และยกทอเปาลูกดอกของ
ตन्छึ้นมา จากन्छึ้นก็เปาออกไป

นิมิตตที่สาม

แจ้คฟุ้งตัวออกจากที่ซ่อนขณะที่ลูกดอกปักต้นไม้สองข้างของเขา

เขาวิ่งลัดเลาะไปตามต้นไม้ ก้มหัวต่ำ เขาได้ยินเสียงลูกดอกอีกสามสี่ดอกเจาะต้นไม้ขณะที่เขาหนี

แต่เขาไม่หันกลับไปมอง

เขามาถึงทางเดินในป่าและวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

ในที่สุดเขาก็ซ้าลง ตรวจสอบที่ร่มไม้เบื้องบนและด้านหลัง ยากที่จะบอกได้ แต่ดูเหมือนเขาจะหลบหนีจากนินจาทั้งสองมาได้ แจ้ครีบกลับไปยังทิศทางของหมู่บ้าน เพราะกังวลว่าอาภิกโกะอาจจะตกอยู่ในอันตรายด้วย

อยู่ดีๆ นินจาคคนหนึ่งก็ทิ้งตัวลงมาตรงหน้าเขาเหมือนเสือด่า

แจ้คยกดาบไม้ไผ่จำเป็นขึ้นมาและเตรียมป้องกันตัวเอง

นินจายกมือขึ้นมาอย่างใจเย็น

แต่ไม่ใช่เพื่อยอมแพ้ อุ้งมือทั้งสองมีอาวุธเป็นกรงเล็บโลหะ มือเสือด่าของนินจานั้นใช้ช่วยในการปีนป่ายและยังเป็นอาวุธที่ร้ายกาจอีกด้วย เล็บแหลมโค้งสีอันนั้นมีอานุภาพในการตัดบาดเข้าไปในเนื้อและ

ฉีกเชือกมัดตรู

แจ๊คไม่รีรอ เขาลงมือก่อน

นินจาไม่ถอยหนีด้วยซ้ำเมื่อไม้ไผ่พุ่งลงมาที่หัวของเขา

แล้วแขนของแจ๊คก็หยุดค้างทันทีอย่างไม่สามารถอธิบายได้

เมื่อมองขึ้นไป แจ๊คเห็นว่าดาบจำเป็นของเขานั้นไปปะทะกับต้นไผ่ที่ยื่นลงมา อาวุธยาวนั้นไร้ประโยชน์ในสภาพแวดล้อมที่จำกัดเช่นนี้

นินจาส่งเสียงซู่และพริบตาเดียว เขาก็สับด้ามมือเสือจับแขนแจ๊คที่ยื่นออกมาทั้งสองข้าง แจ๊คเบ้หน้าขณะที่รอยเลือดแปดรอยปรากฏขึ้นมาที่ผิวหนังของเขา บีบให้เขาต้องปล่อยมือจากไม้ไผ่

แจ๊คไม่สนใจความเจ็บปวด และตะเพนกล้าเข้าที่หน้าอก

นินจาไม่ได้คาดหวังถึงการเตะที่ทรงพลังและรวดเร็วจากเด็กชายที่ดูธรรมดาและหงายหลังไปในดงไม้ไผ่ แจ๊คตามด้วยการเตะข้างแต่นินจากระโดดขึ้นหลบและได้ไปตามกิ่งไผ่ราวกับเป็นลิง

แจ๊คจำได้ถึงวันที่เขาเคยเป็นลิงไต่สายระโยงบนเรืออะเล็กซานเดรีย และจับต้นไผ่ราวกับมันเป็นเสาเรือแล้วปีนตามนินจาขึ้นไป เขาไล่ตามนินจาสูงขึ้นไปถึงร่มไม้เบื้องบน ทำให้นินจาประหลาดใจด้วยความว่องไวและความมั่นใจในการปีนอย่างคาดไม่ถึง นินจาพยายามหนี

แจ๊คกระโดดตามจากต้นหนึ่งไปอีกต้นหนึ่ง

ด้วยความสูงขนาดนี้ ลำต้นไผ่เป็นสีเขียวและอ่อนโค้ง และแจ๊คก็เหวี่ยงตัวมายังคัทรูของเขา เขาเตะโดนนินจาที่ท้องอย่างแรง นินจาคลายมือที่จับอยู่เพราะแรงจากการเตะ ส่งเสียงร้องและตกผ่านใบไม้ลงมายังพื้นอันห่างไกลเบื้องล่าง

นินจานอนนิ่ง ผ่นอยู่ที่ท่ามกลางพุ่มไม้ ขาข้างหนึ่งบิดอยู่ในมุมที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ และแจ๊คก็ถอนใจอย่างโล่งอก

เขาเริ่มปีนกลับลงมาเมื่อนินจาคนที่สองโผล่ออกมาจากหมู่ไม้

ไฉนญานุไร

ด้านล่างของเขาในทันที โดยมีตาอยู่ในมือ แจ็คไต้ยีนไม้ลั่นเสียงดัง ขณะที่นินจาตัดต้นไม้ที่เขาเกาะอยู่

แจ็คพุ่งลงมายังพื้นดิน ลมหวีดผ่านหูของเขาไป แขนของเขาไขว่คว้าแสวงเศษหาอะไรก็ตามที่จะช่วยชะลอการตก อย่างไรก็ตาม เขาคว่าต้นไม้อีกต้นเอาไว้ได้ แต่เป็นต้นที่ยังอ่อนอยู่และโค้งงอเพราะน้ำหนักของเขา เขายังคงร่วงลงมา ในที่สุดไม้ไผ่ก็ทานทนไม่ไหวและหัก แรงโน้มถ่วงทำงานและแจ็คก็ร่วงลงมาในระยะห้าเมตรสุดท้าย เหมือนก้อนหิน

ความแรงจากการตกทำให้เขาจุก

ขณะที่เขานอนอยู่ตรงนั้นอย่างมึนงง เขาไต้ยีนเสียงอะไรบางอย่างมาลงใกล้ๆ

เขามองไปข้างหลัง เห็นนินจาสี่เขียวตามเขามา มือเสื่อกางเตรียมจู่โจมและฉีกเนื้อจากหลังของเขา แจ็คคลานสี่เท้า พยายามจะหนี นินจาย่อตัวแล้วกระโดดขึ้นเพื่อจู่โจม

แจ็คดึงตัวเองให้ลุกขึ้นและเสเข้าไปยังพุ่มไม้ แต่เขารู้ว่าเขามีโอกาสรอดเหลือเพียงน้อยนิด จุดจบของเขามาถึงเมื่อนินจาคนที่สามทิ้งตัวลงมาตรงหน้าเขาและขวางทางหนี

นินจาคนนี้สวมชุดดำ

ชั่วครู่หนึ่ง ไม่มีใครขยับ

แล้วนินจาชุดดำก็เตะแจ็คเข้าที่หน้าอก ส่งให้เขาหงายหลัง ในขณะเดียวกันดาบโลหะก็พุ่งเข้าปักไม้ไผ่ตรงที่แจ็คเคยยืนอยู่

ก่อนแจ็คจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นินจาชุดดำจู่โจมเขากอีกครั้ง คราวนี้เตะกวาดให้เขาล้มลง เขาล้มลงบนพื้นอย่างแรงเพื่อที่จะเห็นว่านินจาชุดเขียวอยู่เหนือตัวเขา กำลังจู่โจม มือเสื่อของเขาช่วนไปในอากาศ แทนที่จะฝังลึกลงในหลังของแจ็ค

นินจาชุดเขียวคำรามด้วยความผิดหวัง แล้วจ้องมองนินจาชุดดำด้วยความประหลาดใจและโกรธเกรี้ยว เขาจู่โจมด้วยกรงเล็บ แต่นินจาชุดดำปกป้องและตอบโต้ด้วยการลับด้วยสันมือเข้าที่คออย่างรวดเร็วดูจายฟ้า นินจาชุดเขียวสำลักและเซไปด้านหลัง เขาเข้ามาจู่โจมอีกครั้ง ใช้มือเสื่อเข้าตะปบ แต่นินจาชุดดำยืนนิ่งอยู่กับที่ ดิ่งมีดสั้นออกมาอย่างใจเย็นและเฉือนไปที่หน้าอกของนินจาชุดเขียว นินจาชุดเขียวก้มลงมองอย่างตกตะลึงขณะเลือดไหลออกมาชุ่มหน้าอกของตน และล่าถอย จากนั้นก็หนีด้วยความตระหนกเข้าไปในพงไม้

นินจาชุดดำหันมาหาแจ๊ค มีมิดอยู่ในมือ

แจ๊คเงยขึ้นมองด้วยความตระหนก

“แจ๊ค!” เสียงเรียกดังขึ้น

นินจาชุดดำไม่รีรอ

สะบัดเลือดออกจากใบมีด แล้วกระโดดขึ้นไปตามต้นไม้ หายตัวเข้าไปในร่มไม้และจากไป

ครู่ต่อมา ยามาโตะพุ่งออกมาจากหมู่ไม้ พบแจ๊คนอนอยู่บนพื้น แขนมีเลือดออกและใบหน้ามีสีหน้าหวาดกลัวและไม่อยากเชื่อบนกันอยู่อย่างแปลกประหลาด

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า” ยามาโตะถาม ยกไม้พลองของเขาขึ้นเพื่อต่อสู้ “ผมพบโอโรชิเป็นศพ เกิดอะไรขึ้น”

“เราถูกพวกนินจาจู่โจม และนินจาฆ่าเขาตาย” แจ๊คตอบหน้าบึ้งขณะสำรวจดูแผลของตนเอง แม้ว่ารอยแผลจะไม่ลึกแต่ก็เจ็บปวด “พวกมันตามล่าผม...แต่มีนินจาอีกคนมาช่วยผมไว้”

“ช่วย? คุณแน่ใจหรือว่าคุณไม่ได้ล้มหัวฟาด” ยามาโตะพูดพลางช่วยให้เขาลุกขึ้นยืน “นินจาเป็นศัตรูคู่อาฆาตของเรา”

“ผมแน่ใจ สองครั้งแล้วที่นินจาคนนี้ขัดขวางไม่ให้นินจาอื่นๆ

ฆ่าผม”

“เอ้อ ผมไม่เคยได้ยินเรื่องนินจาผู้พิทักษ์มาก่อน!” ยามาโตะหัวเราะ “ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไร คุณก็ควรจะทำนิกบฏคุณ”

“ใช่ แต่อะไรคือเหตุผล”

“ใครจะไปรู้ แต่เรากลับไปหาอากิโกะดีกว่า ถ้ามีนินจาอยู่แถวนี้”

“ก่อนอื่น มาค้นตัวนินจาคณะนี้เถอะ” แจ็คตอบ พลังเดินไปยังร่างของนักฆ่าที่ตกลงมานอนอยู่

“แล้วอากิโกะล่ะ”

“ใช้เวลาไม่นานหรอก อีกอย่าง เธอช่วยเหลือตนเองได้” พวกเขาทั้งสองรู้ว่านี่เป็นความจริง แม้ว่าแจ็คไม่อยากจะยอมรับนักว่าเขายังคงอ่อนแอจากยาพิษและอาจเป็นอันตรายได้ เขาคงต้องเร่งมือ

“คุณจะค้นหาอะไร” ยามาโตะถาม

“ผมไม่รู้” แจ็คตอบ พลังค้นดูในเสื้อผ้าของชายผู้นั้น “เบาแสบางอย่าง”

ยามาโตะมองไปรอบๆ อย่างไม่สบายใจ กังวลว่านินจาอื่นๆ จะหวนกลับมา แจ็คเรียกเขาให้ไปหา

“ดูนี่สิ” แจ็คยกมือของชายผู้นั้นขึ้นมา “นี่หายไปนี่หนึ่ง” เขาดึงผ้าคลุมหน้าออกให้เห็นใบหน้าของนินจา มีเลือดไหลออกมาจากมุมปากของชายผู้นั้นเล็กน้อย

“แล้วไงหรือ” ยามาโตะถาม

“คุณจำเขาไม่ได้หรือ เขาคือลูกค้าคนหนึ่งที่เข้ามาในร้านหลังพวกเรา มิหน้าละ โอโรชิถึงได้หนี เขาคงรู้ว่าพวกนี้ตามล่าตัวเขาอยู่”

แจ็คค้นตัวนินจาต่อไป เขาพบเชือกยาวที่มีปลายเป็นตะขอติดอยู่ที่เข็มขัดด้านหลัง ดาวโลหะห้าดวง เตี้ยเหลี่ยมขนาดเล็กใส่ไว้ในถุง และกล่องอินโรใส่ยาเม็ดและผงอะไรไม่รู้อีกจำนวนหนึ่ง ที่สะโพกของ

ชายผู้นั้นมีมิดสั้น

แจ๊คตึ่งมีต้อออกจากฝัก และสบถเมื่อโดนคมมีตบาดนิ้วโป้ง

“ระวัง แจ๊ค!” ยามาโตะพูด “อาจจะอาบยาพิษก็ได้”

“ขอบคุณที่เตือน” แจ๊คตอบอย่างเคร่งขรึม ดูดเลือดออกจาก
แผลของตน

คมมีตส่องประกายอย่างมู่งร้ายอยู่ในแสงจากป่า มีตัวอักษรคันจิ
สลักไว้ในเนื้อโลหะ

“นั่นเขียนว่าอะไร” แจ๊คผู้ซึ่งความรู้เรื่องคันจียังคงจำกัด แม้ว่า
อากิโกะจะสอนให้ทุกวันยามขึ้น

“คุนิโตเมะ!” นินจาซึ่งรู้สึกตัวขึ้นมาคำราม เขาคว่าค้อแจ๊ค “เป็น
ชื่อของคนี่สร้างมีตนี้”

แจ๊คอ้าปากหอบ มืออันทรงพลังของนินจากดหลอดลมของเขา
อย่างแรง แจ๊คตกใจที่ชายผู้นั้นฟื้นขึ้นมาอย่างไม่คาดคิด จึงลี้มการ
ฝึกฝนทุกอย่างและพยายามดึงมือของนินจาออกอย่างไร้ผล

ยามาโตะพุ่งมาข้างหน้าและเตะนินจาที่ชายโคร่ง แต่นักฆ่าไม่
ยอมปล่อย ไบหน้าของแจ๊คกลายเป็นสีแดงเข้ม ดวงตาของเขาเหลือก
ลาน ยามาโตะยกพลองของเขาขึ้นและตีไปที่ขาที่หักของนินจา นินจา
บิดตัวด้วยความเจ็บปวดและปล่อยแจ๊ค ยามาโตะรีบลากเพื่อนออก
มาให้พ้นจากนักฆ่า

“ซามูไรหัวขโมย” นินจาสบถสลับกับการอ้าปากหอบด้วยความ
เจ็บปวด “อ๊ปปยคลี่นดี!”

“เราไม่ได้ขโมย เราค้นหาเบาะแส” แจ๊คโต้เสียงแหบ โซเซลูก
ขึ้นยืน “ผมต้องรู้ให้ได้ว่าคุณเป็นใครและมังกรตาเดียวอยู่ที่ไหน”

นินจาหัวเราะอยู่ในลำคอ เลือดผุดออกมาที่ริมฝีปากมากขึ้น

“เราควรจับตัวเขาส่งทางการ แจ๊ค พาเขาไปปราสาทอุเอโนะ”

ไอ้หนูซามูไร

ยามาโตะเสนอ รู้สึกอึดอัดกับการไต่สวนนินจา ซึ่งอันตรายมากพอๆ กับการหยอกล้อกับสิ่งโตที่บาดเจ็บ “พวกเขาจะเค้นความจริงจากเขาเอง”

“ไม่” แจ็คค้ำน “แต่บางที่เขาอาจจะเต็มใจบอกเราเรื่องมังกรตาเดียวเพื่อแลกเปลี่ยนกับการมีชีวิตอยู่”

“ไม่มีซามูไรคนใดจะมาบัพญาชีวิตฉันได้” นินจาตอบ หยิบเม็ดกลมสีเข้มขึ้นมาจากอินโรที่เข็มขัดของเขา

นินจาโยนเม็ดกลมเข้าไปในปาก เขาขบเม็ดยาพิษอย่างแรง ริมฝีปากของเขาเริ่มมีฟองออกมา

“แกละไม่มีทางหาโดกุ้ง ริวพบ ไอ้หนูซามูไร” เขาพูดเสียงแหบ ด้วยลมหายใจสุดท้าย “แต่เขาจะมาหาแก...”

คมมิตปีศาจ

“นั่นเป็นความคิดที่ไม่ได้เรื่อง!” ยามาโตะอุทาน ไม่สนใจซาเซียวที่
อากิโกะส่งให้ “อีกครั้งแล้วที่คุณทำให้ตัวเองเกือบถูกฆ่าตาย”

“แต่ตอนนี้เรารู้แล้วว่าค่ายของมังกรตาเดียวอยู่ที่ไหน” แจ็ค
ท้วง “อยู่ใกล้ๆ ซินโต นั้นเดินทางไม่ถึงครึ่งวันจากที่นี่ เราจะมายอม
แพ้ตอนนี้ไม่ได้”

แจ๊คมองอากิโกะเพื่อขอเสียงสนับสนุน เธอจิบชาจนหมดและ
กำลังจะพูด แต่ยามาโตะขัดขึ้น

“คุณมีแค่ชื่อหมู่บ้านกับวัด คุณคิดว่าเราจะแค่แวะเข้าไปและ
พบโตกุงัง ริวกับกลุ่มนินจាកำลังต้มน้ำชายามบ่ายอย่างรื่นรมย์กันอยู่
หรือ อย่างไรก็ตาม โอโรชิก็เป็นขโมยและคงจะโกหก ที่เราได้ไข่มุก
ของอากิโกะกลับมาก็มหัศจรรย์แล้ว”

“แต่เบาะแสที่น่าจะคุ้มค่าที่จะติดตาม” แจ็คยืนยัน “มันเป็นโชค
ชะตาที่ทำให้เราพบพ่อค้าชาคนนั้น เราถูกกำหนดให้ไปตามหาโอโรชิ
ความจริงที่ว่านินจาจู่โจมเราและโอโรชิถูกฆ่าเป็นข้อพิสูจน์ว่าเรามาถูก
ทางแล้ว”

ไฉนหนุมานไร

“ไม่! เรามีปัญหาเกี่ยวกับพ่อของผมมามากพอแล้วที่เป็นอยู่ที่นี่ ผมจะเสี่ยงอีกครั้งไม่ได้ ท่านจะไม่มีวันให้อภัยผม แล้วเราก็จะไม่มีวันได้กลับไปที่นี่เด็ดนิชิริว”

ยามาโตะจบการสนทนาโดยหันหลังให้แจ๊ค เขาจ้องมองข้ามหุบเขาจากโรงชาของพวกเขาไปยังภูเขาหินสูงที่อยู่ฝั่งตรงข้าม โรงชาคาเมคุมะที่ตั้งอยู่ริมทางข้างถนนโทโกไดนี้ มีทิวทัศน์ที่ตระการตา และดึงดูดนักเดินทางมากมายจากเกียวโต ด้วยเป็นวันในฤดูร้อนที่แดดสดใส ร้านน้ำชาแห่งนี้จึงแน่นไปด้วยนักเดินทางที่มาดูดวงอาทิตย์ตกเหนือความงามแห่งหินผาของภูเขาแห่งนี้

แจ๊คเล่นมิตสึนของนินจาที่ตายอย่างอารมณ์เสีย เหล็กที่เป็นประกายมีรอยเลือดแห้งเปื้อนอยู่เท่านั้น ตรงที่แจ๊คทำมีดบาดนิ้วโป้งของตัวเองเมื่อวันก่อน หลังจากนินจาได้ฆ่าตัวตายด้วยยาพิษ แจ๊คตัดสินใจจะเก็บมิตสึนไว้ อีกอย่าง นี่เป็นอาวุธอย่างเดียวกับที่เขาเป็นเจ้าของ ตั้งแต่การพักการเรียนจากนิตินชิริว

เขาไม่ได้โทษมาซาโมโตะที่ตัดสินใจเช่นนี้ ตอนนี้อาจารย์รู้ว่าเขาโง่เขลาที่พยายามจะปิดบังเรื่องการเมืองของคู่มือนาร่องของพ่อจากชายผู้เดียวที่สามารถปกป้องเขาจากมังกรตาเดียวได้อย่างแท้จริง แต่แจ๊คเคยคิดว่าเขากำลังปกป้องมาซาโมโตะ ผู้ปกครองของเขาโดยการเก็บไว้เป็นความลับ พ่อของแจ๊คให้เขาสาบานว่าจะไม่บอกใครเรื่องการเมืองของปุมเรือ มอบความไว้วางใจด้วยรหัสลับที่ทำให้ข้อมูลในนั้นปลอดภัยจากสายตายุกซู้ยากเห็น เป็นความรับผิดชอบของเขาที่จะให้แน่ใจว่าคู่มือนาร่องจะไม่ตกไปอยู่ผิดมือ ในตอนนั้น แจ๊คไม่รู้ว่าจะไว้วางใจใครได้กับของที่มีค่าและมีผู้คนปรารถนาเช่นนี้ เขาจึงไม่ได้บอกใคร และนั่นเป็นเหตุผลที่เขาเอาไปซ่อนไว้ในปราสาทของโดเมียวทาคาโตมิ

คู่มือนาร่องยังเป็นสิ่งเชื่อมโยงสุดท้ายถึงพ่อของเขาและเป็น

โอกาสเดียวที่จะมีอนาคตที่มีหลักประกัน เขาต้องทำทุกวิถีทางที่ทำได้ เพื่อปกป้องมัน ถ้าวันหนึ่งเขาได้ไปถึงท่าเรือนางาซากิ ประสบการณ์ของเขาในฐานะลิงใต้สายระโยงและความสามารถในฐานะคนนำทาง คงจะทำให้เขาได้สิทธิ์โดยสารเรือที่เดินทางไปประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นที่ที่เจสส์ น้องสาวน้อยของเขายังคงรอการกลับไปของเขาอยู่

หรืออย่างน้อยเขาก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น เมื่อไม่มีครอบครัวในประเทศอังกฤษ อนาคตของเธอก็ไม่แน่นอนพอๆ กับเขา แต่ด้วยคู่มือนำร่อง เขาจะสามารถดูแลตัวเองและน้องในฐานะคนนำร่องผู้มีฝีมือของเรือ เหมือนที่พ่อของเขาเคยเป็น ก่อนที่มังกรตาเดียวจะสังหารพ่อของเขาอย่างเลือดเย็น

เหล็กของมีดสั้นดูเหมือนจะเด่นตุงๆ อยู่ในมือของเขาเมื่อคิดถึงตอนที่มังกรตาเดียวรัดคอพ่อเขาจนตาย การแก้แค้นแวบเข้ามาในความคิด ทุกอย่างที่แจ๊คถือว่าเป็นของรักของเขาถูกหนีจาดูนั้นพรากไป ทั้งพ่อของเขา คู่มือนำร่อง และเกือบจะเอาชีวิตอากิโกะด้วย

เมื่อแจ๊คและพ่อของเขาเดินทางมากับลูกเรือชาวดีดท์แห่งเรืออะเล็กซานเดรียจากประเทศอังกฤษสี่ปีที่แล้ว พวกเขาฝันถึงการค้นพบดินแดนใหม่ การทำเงินมหาศาล และการกลับบ้านอย่างวิโรบุรุษ ไม่มีสักแม้ชั่วขณะที่แจ๊คจะคิดว่าเขาจะเหลืออยู่ตัวคนเดียว ในดินแดนต่างชาติที่อันตราย และรับการฝึกเป็นนักรบชามูไร

แต่ตอนนี้เขาก็ไม่ได้ทำเช่นนั้นเสียแล้ว

“คุณไปเอามีดนั้นมาจากไหน” เจ้าของโรงชาตาม ชัดความคิดของแจ๊ค ขณะที่ชายชราเก็บถ้วยน้ำชาของพวกเขาออกไป

“เราเจอ...ในป่า” แจ๊คตอบ ไม่ทันตั้งตัวกับคำถาม

ดวงตาเหมือนลูกปิดของเจ้าของร้านมองสำรวจเขาด้วยความเอาจริงเอาจังและไม่สบายใจ ชัดเจนว่าเขาไม่เชื่อแจ๊ค “คุณรู้ใหม่ว่า

มันคืออะไร” ชายชราถาม สายตาของเขาไม่ละจากใบหน้าของแจ๊คเลย
ราวกับว่าเขาไม่ต้องการจะมองลงไปที่มีด

“มีดสั้นไงล่ะ...”

“ใช่ แต่ไม่ใช่มีดสั้นธรรมดา...” เจ้าของร้านเขามาใกล้ และพูด
เสียงเบา ไม่ใช่ด้วยความเคารพแต่ด้วยความกลัว “มีดนั้นตีขึ้นโดยช่าง
ทำดาบ คุณโตะเมะซัง”

“เรารู้” ยามาโตะพูดขึ้น รู้สึกรำคาญที่เจ้าของร้านทำตัวอยากรู้
อยากเห็น “มันเขียนไว้ที่คมมีด”

“คุณรู้! แต่คุณยังเก็บไว้หรือ”

“ทำไมไม่ได้ล่ะ” แจ๊คถาม งบกับพฤติกรรมแปลกประหลาดของ
เจ้าของร้าน

“แน่นอนว่าคุณคงเคยได้ยินว่าดาบของคุณโตะเมะซังนั้นชั่วร้าย
มันไม่ใช่อาวุธของชาмуไรผู้มีคุณธรรม” เขาอธิบาย มองไปที่ยามาโตะ
“งานของคุณโตะเมะซังนั้นมีชื่อเสียงในทางไม่ดีในย่านนี้ เขาอาศัยอยู่
ทางตะวันตกห่างจากที่นี่แค่สิบริ ที่หมู่บ้านชินโด”

เมื่อได้ยินชื่อหมู่บ้าน แจ๊คเหลือบไปมองอากาศโกะและยามาโตะ
ใบหน้าของทั้งสองแสดงความประหลาดใจอย่างเดียวกับที่เขารู้สึก นี่
เป็นเรื่องบังเอิญเกินไป

“คุณโตะเมะซังเป็นชายที่ชอบความรุนแรงและมีจิตใจที่ไม่ปกติ
บางคนพูดว่าเขาเกือบจะเป็นบ้า” เจ้าของร้านเล่าความลับให้ฟัง “ว่ากัน
ว่าลักษณะเหล่านี้ส่งผ่านลงไปยังคมดาบของเขาด้วย อาวุธอย่างของ
คุณนี้กระหายเลือด กระตุ้นให้เจ้าของกระทำฆาตกรรม!”

แจ๊คจ้องมองมีดสั้นของตน มันดูเหมือนมีดทั่วๆ ไป แต่แล้ว
เขาก็นี้ได้ถึงความต้องการแก้แค้นที่มีดนี้กระตุ้นเขาเมื่อเขาคิดถึงการ
ตายของพ่อ

“เราล้าเน็กในความห่วงใยของคุณ” อากิโกะพูด มียิ้มเจื่อนๆ อยู่ที่ริมฝีปาก “แต่เราโตเกินกว่าจะเชื่อเรื่องมงายแบบนี้แล้ว คุณทำให้เรากลัวไม่ได้หรอก”

“ผมไม่ได้พยายามจะทำให้คุณกลัว ผมพยายามจะเตือนคุณ”
เจ้าของร้านวางถาดลง

“ถ้าคุณอนุญาตให้ผมเล่าเรื่องให้ฟัง แล้วคุณอาจจะเข้าใจ”

อากิโกะรับคำขอของเขาอย่างสุภาพโดยการพยักหน้า และชายชราที่คุกเข่าลงข้างๆ พวกเขา

“คุณโตเมะซังเป็นศิษย์ของช่างดาบที่เก่งที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ นั่นคือ ชิซุซังแห่งโรงเรียนการทำดาบไซชู หลายปีก่อน คุณโตเมะซังทำครูของเขาเพื่อจะดูว่าใครจะทำดาบได้ดีกว่ากัน ทั้งสองทำดาบอยู่ที่โรงตีเหล็กทั้งวันทั้งคืน ในที่สุด คุณโตเมะซังผลิตอาวุธชิ้นเลิศที่เขาเรียกว่า ‘พันราตรีอันเหน็บหนา’ ชิซุซังทำของเขาสำเร็จเช่นกัน ซึ่งเขาตั้งชื่อว่า ‘มือที่อ่อนโยน’ เมื่อดาบทั้งสองเสร็จเรียบร้อย พวกเขาตกลงจะทดสอบผลลัพธ์

“การแข่งขันนั้นให้แต่ละคนห้อยดาบของตนไว้ที่ลำธารเล็กๆ โดยให้ด้านที่มีคมด้านกระแสน้ำ พระในถิ่นนั้นได้รับเชิญให้มาเป็นผู้ควบคุมการแข่งขัน คุณโตเมะซังเริ่มก่อน ดาบของเขาตัดทุกสิ่งที่ไหลมาทางมัน ทั้งใบไม้แห้ง ดอกบัว ปลาหลายตัว แม้กระทั่งลมที่พัดผ่าน ชิซุซังซึ่งประทับใจกับผลงานของลูกศิษย์ปล่อยดาบของเขาลงในสายน้ำบ้าง จากนั้นก็ร้ออย่างอดทน

“มันไม่ได้ตัดอะไรเลย ไม่มีใบไม้สักใบที่โดนแยกออกจากกัน ดอกไม้จุ่มพิดกับเหล็ก แล้วก็ลอยผ่านไป ปลายวายน้ำมาหามัน ลมร้องเพลงขณะที่มันพัดผ่านคมดาบอย่างแผ่วเบา”

“อย่างนั้นดาบของคุณโตเมะซังก็ดีกว่า” ยามาโตะแทรกขึ้นมา

“ไม่ใช่! พระประกาศให้ชัชวาลเป็นผู้ชนะ คุณิโตเมะซึ่งคัดค้านการตัดสิน เพราะดาบของครูของเขาตัดอะไรไม่ได้เลย พระจึงอธิบายให้ฟัง ดาบเล่มแรกนั้นเป็นอาวุธที่ดีเลิศทุกประการ แต่มันกระหายเลือดและชั่วร้ายเพราะมันไม่เลือกกว่าเป็นใครหรืออะไรที่มันตัด ‘มันอาจจะตัดผีเสื้อหรือตัดหัวคนก็ได้’ พระรูปนั้นกล่าว ส่วนดาบของชัชวาลนั้นเป็นดาบที่ล้ำเลิศกว่าเพราะมันไม่ได้ตัดสิ่งที่ไม่ควรตัดและไม่สมควรได้รับความตายโดยไม่จำเป็น จิตวิญญาณในดาบของเขาแสดงให้เห็นถึงพลังความเมตตาที่มีค่าควรกับชาмуไรที่แท้จริง

“เพราะเหตุนี้ จึงเชื่อกันว่าดาบคุณิโตเมะ เมื่อชักออกมาแล้วต้องตีเมื่อดอกก่อนที่จะเก็บเข้าฝัก จนถึงกระทั่งบังคับให้ผู้ถือมันต้องทำร้ายตัวเองหรือฆ่าตัวตาย”

แจ๊คเหลือบลงมาที่นิ้วโป้งของเขาที่กำลังจะหาย แล้วก็มองมิดที่ยังมีเลือดของเขาติดอยู่ที่เนื้อเหล็ก บางที่อาจจะมีความจริงอยู่บ้างในคำเตือนของชายชรา

“ฟังคำผมไว้ มิดสั้นเล่มนั้นเป็นคมมิดปีศาจ มันถูกสาป และจะทำให้เกิดความกระหายเลือดกับคนที่พกมัน”

“ผู้เฒ่า จะให้บริการหรือนินทากันแน่” ชาмуไรที่นั่งอย่างไม่สบายอารมณ์ที่โต๊ะอีกด้านหนึ่งของโรงชาตามขึ้น

“ขอภัย” เจ้าของร้านตอบพร้อมกับโค้ง “ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

เขาลุกขึ้นและหยิบดาบ

“คำแนะนำของผมคือเอามิดสั้นนี้ไปทิ้งในป่าที่คุณพบมันเสีย”

จากนั้นเจ้าของร้านโค้งแล้วทิ้งให้ทั้งสามครุ่นคิดถึงคำพูดของเขา พวกเขาจ้องดูใบมิด จิตวิญญาณที่มีแรงกระตุ้นของมันดูเหมือนจะดึงพวกเขาเข้าหา รวากับว่าพวกเขาติดอยู่ในวังวน

“ผมบอกแล้วไง” แจ๊คพูดอย่างตื่นเต้น ทำลายเวทมนตร์ลง “มัน

เป็นโชคชะตา เราต้องไปที่ซินโด มีดสั้นนี้มาจากหมู่บ้านเดียวกันกับที่
ไอโรชิบอก นี่ต้องหมายความว่านินจามาจากบริเวณนั้นด้วย”

“คุณไม่ได้ยินที่ชายผู้นั้นเพิ่งพูดหรือ” ยามาโตะถาม ดวงตาสี
น้ำตาลเข้มของเขาเบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อกับการตอบสนองต่อข่าวนี้
อย่างตืออกดีใจของแจ๊ค “มีดเล่มนี้ถูกสาป”

“แน่นอนว่าคุณไม่เชื่อเรื่องนั้นใช่ไหม” แจ๊คโต้กลับ แม้ว่าเขาเอง
ไม่แน่ใจอย่างที่แสดงออกไปนัก

“แต่คุณก็ยังเชื่อโชคชะตา ว่าเราต้องไปซินโด”

“ใช่ แต่มันไม่เหมือนกัน” แจ๊คแย้ง เอามีดสั้นใส่ฝักอย่างระมัด-
ระวังและเสียบไว้ที่ผ้าคาดเอวของเขา “ความเชื่อเรื่องมีด นี่เป็นสัญญาณ
ชัดเจนว่าเราต้องทำตามลิขิต เราต้องเดินตามวิถีแห่งมังกร หากที่ซ่อน
ของนินจาให้พบ ถูกไหม อากิโกะ”

อากิโกะกำลังรืดรอยพับบนกิโมโนใหม่สีข้างของเธออยู่และ
ดูเหมือนกำลังคิดเรื่องนี้อย่างระมัดระวังก่อนจะตอบ แจ๊คใช้คำพูด
เดียวกับที่เธอกระซิบกับเขาหลังจากที่เธอตื่นขึ้นมาจากการถูกยาพิษ
แจ๊คหวังว่าอากิโกะยังคงอยู่ข้างเขา แม้ว่าจะมีอันตรายอยู่อย่างชัดเจน
ในการเสี่ยงภัยเช่นนี้

“ฉันคิดว่าเราควรไป” อากิโกะเห็นด้วย “มาซาโมโตะซามะบอก
พวกเราอย่างชัดเจนว่าเราต้องบอกเขาถึงข้อมูลใดๆ ก็ตามที่เรารู้เกี่ยวกับ
กับโตกุงัง ริว นั่นรวมถึงอะไรก็ตามที่เราพบเกี่ยวกับเขาด้วย คิดดูสิว่า
ถ้าเราสามารถบอกที่ตั้งค่ายใหญ่ของนินจากับมาซาโมโตะซามะได้ เรา
อาจจะได้คู่มือนำร่องของแจ๊คกลับคืนมาด้วยซ้ำ”

“ทำไมอยู่ดีๆ คุณถึงอยากไล่ล่านินจาคนนี้ขึ้นมาล่ะอากิโกะ”
ยามาโตะถาม หันมาหาลูกพี่ลูกน้องของเขา “คุณเกือบตายคราวที่แล้ว
ที่เราตกลงช่วยแจ๊ค”

ไฉนหนึ่

“มีเหตุผลมากมายที่ฉันอยากจะหาหนีจากคนนั้นให้พบ อีกอย่าง คุณไม่ใช่หรือที่เป็นคนบอกว่าเราควรพยายามช่วยแจ็คตั้งแต่แรก เป็นโอกาสทองของคุณที่จะแก้แค้นมังกรตาเดียวที่สังหารพี่ชายของคุณ โอกาสที่จะกู้เกียรติของตระกูลกลับมา”

“ก็ใช่...” ยามาโตะอีกอึก “แต่...นั่นมันก่อนที่พ่อของผมรู้เข้า และพักการเรียนเรา ท่านจะไม่มีวันให้อภัยผมถ้าเราพยายามจับมังกรตาเดียวด้วยตัวเราเอง”

“เราไม่ได้พยายามจะจับเขา” อากิโกะกล่อม “เราแค่ต้องหาว่า ค่ายของเขายู่ที่ไหน และบอกพ่อของคุณ”

“ผมยังคงคิดว่านี่เป็นความคิดที่ไม่ได้เรื่อง แล้วหนีจาซูดด้า ลีกลับที่ช่วยแจ็คละ นั่นก็ไม่มีเหตุผล” ยามาโตะจ้องมองทั้งสองอย่าง เอาจริงเอาจัง “คุณสองคนได้คิดบ้างไหมว่าที่เราค้นพบเบาะแสเหล่านี้ เป็นเพราะมังกรตาเดียวอยากให้เราตามหาเขา เพราะเขาจะลวงเราไป ติดกับ”

มีความเงียบอันน่าอึดอัดอยู่ครู่หนึ่งขณะที่ความจริงที่น่าจะเป็นไปได้แทรกเข้ามา แล้วอากิโกะก็ตัดความคิดนั้นออกไป

“หนีจาไม่ได้แค่ต่อสู้กับซามูไร พวกเขาสู้กันเองด้วย หนีจาซูดด้าคงมาจากกลุ่มปริศนีย์ และหนีจาซูดเซียวก้อยู่นอกเขตแดนของตัวเอง ยามาโตะ คุณคงไปถึงทันเวลาพอดีและช่วยชีวิตแจ็คเอาไว้”

ยามาโตะดูจะไม่เชื่อ

“ถ้าเราไม่ไป แล้วเราจะทำอะไรกัน” แจ็คขอร้อง “คุมุซังที่ไหล หลุดบอกว่าเขาไม่พร้อมที่จะเดินทางไปโทบะอีกอย่างน้อยวันหนึ่งหรือนานกว่านั้น”

“เขาพูดถูก” อากิโกะเห็นด้วย ถ้าเราเอามาไป เราสามารถไป ซินโดและกลับมาได้ภายในหนึ่งวัน แจ็คซี่ไปกับฉันก็ได้ คุมุซังคงไม่

ซักถามเราเรื่องไปเที่ยววัดใกล้ๆ นี่หรือ”

ยามาโตะยังคงเม้มปากแน่น หันเหความสนใจไปที่ดวงอาทิตย์ ตกอันสวยงามแทน ความสงบแผ่ไปทั่วโรงซาขณะที่ดวงอาทิตย์ค้างอยู่ที่ยอดเขา ลำแสงสีทองส่องมายังท้องฟ้าสีครามเหมือนกิโมโนไหมที่แขวนอยู่เหนือสันเขาสลัวๆ และหุบเขาที่มีตลง

ขณะที่แสงเริ่มจางหายไป แจ็คขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย

“นี่เป็นโอกาสสุดท้ายโอกาสเดียวของเราในการตามหามังกรตาเดียวก่อนที่เขาจะมาหาเราอีกครั้ง”

“แต่เขาไม่มีเหตุผลที่จะกลับมา เขาได้คู่มือนำร่องของคุณไปแล้ว” ยามาโตะคำ

“ปุมเรื่อนั้นเข้ารหัสไว้ มีแต่ผมเท่านั้นที่ถอดรหัสได้” แจ็คเปิดเผย “เมื่อมังกรตาเดียวรู้ความจริงนี้ เขาจะกลับมา”

แจ๊ครู้ว่านินจากำลังขอความช่วยเหลือจากนักถอดรหัสชาวจีน แต่เขาไม่เชื่อว่าชายผู้นั้นจะถอดรหัสที่เขียนในภาษาที่ไม่คุ้นเคยเช่นนั้นได้โดยง่าย มันคงต้องใช้เวลา คำถามก็คือ นานเท่าใด

มังกรตาเดียวอาจหมดความอดทนและตัดสินใจมาไล่บี้เอา กับแจ๊คแทน

ความรักของแม่

“ผมรู้สึกไม่ตัวอย่างมากกับสถานที่นี้” ยามาโตะเบน มือขวาของเขากำ
ไม้พลองแน่นด้วยความกังวล

ถนนสายเดี่ยวของซินโดนั้นร้างผู้คน ฝุ่นพัดหมุนอยู่อย่างเงียบ
เหงาและหายไประหว่างแนวกระท่อมผุพังที่ดูเหมือนว่าถูกทิ้งลงมาจาก
ฟ้าแล้วถูกลิ้ม แม้ว่าวันนี้อากาศอบอุ่นและแดดจ้า ความร้อนและแสง
สว่างดูเหมือนจะหลบเลี่ยงหมู่บ้านนี้ ด้านในของที่อยู่อาศัยทุกแห่งยัง
คงมืดและไม่น่าเข้าไปใกล้

“นี่เป็นหมู่บ้านร้าง” แจ็คพูด ความหนาวยะเยือกแล่นไปตาม
สันหลังของเขาขณะที่พวกเขาผูกม้าสองตัวและเข้าไปในหมู่บ้านอัน
ไร้ชีวิต

“ไม่เสียทีเดียว” อากิโกะกระซิบ “มีคนมองเราอยู่”

แจ็คและยามาโตะสบตากันอย่างตระหนก

“ใคร” ยามาโตะถาม

“เด็กผู้หญิงเล็กๆ นั่นคนหนึ่งละ” อากิโกะตอบ พยักหน้าไป
ทางกระท่อมมุงจากทางด้านขวา

ใบหน้าเล็กๆ มอมแมมที่มีดวงตาโตเต็มไปด้วยความกลัว ซ่อนอยู่ในความมืดแอบมองดูพวกเขา แล้วก็หายไป อากิโกะมุ่งหน้าไปยังเพิงพักแห่งนั้น พลังหันกลับมามองเมื่อแจ๊คและยามาโตะไม่ตามมา

“มาสิ คุณสองคน ฉันคิดว่าคุณรับมือเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ได้ไม่ใช่หรือ”

ทั้งสองซึ่งอับอายกับความขลาดกลัวของตัวเอง รีบตามเธอไป อากิโกะจ้องมองเข้าไปในความมืดหลังช่องประตู แล้วก็ร้องออกไป “สวัสดีค่ะ ขอโทษนะคะ”

ข้างใน พวกเขาได้ยินเสียงหายใจติดขัด เหมือนเสียงสุนัขที่กำลังจะตาย ทันใดนั้น ใบหน้าที่มีแก้มตอบของชายคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่ประตู

“อย่ามายุ่งกับเรา” เขาตวาด “เราไม่มีอะไรจะให้พวกคุณ”

เด็กหญิงตัวเล็กที่พวกเขาเห็นก่อนหน้านี้ตอนนี้ซ่อนอยู่หลังขาของชายผู้นั้น ดวงตาของเธอจ้องเป่งไปที่ผมสีทองของแจ๊ค แจ๊คยิ้มให้เธอ

“เราขอภัยที่มารบกวนคุณ แต่เราไม่ได้ต้องการอะไร” อากิโกะอธิบาย

“คนอื่นๆ อยู่ที่ไหน” ยามาโตะถาม

“ไปหมดแล้ว พวกคุณก็ควรไปด้วย”

ชายผู้นั้นเริ่มต้นประตูบางๆ ของกระท่อมให้ปิด

“แต่เรามาตามหาคุนิโตเมะซัง” แจ๊คยื่นกราน

ชายผู้นั้นจ้องมองแจ๊คราวกับว่าเพิ่งสังเกตเห็นเขาเป็นครั้งแรก ใบหน้าของเขาขยับนิ่งเฉย ภาพคนต่างชาติอันแปลกประหลาดชัดเจนว่าเทียบไม่ได้กับความเลวร้ายที่เขาเคยเห็นมา

ชายผู้นั้นพนลมออกจมูก

“ปีศาจนั้น! เขาตายแล้ว!”

“อะไรวะ เกิดขึ้นเมื่อไร” แจ็คถาม “ใครฆ่าเขา”

ชายผู้นั้นถอนใจ ภาวะในการสนทนาดูเหมือนจะทำให้เขาหมดแรง

“เขาฆ่าตัวตาย ด้วยดาบของเขาเอง” ชายคนนั้นถ่มคำออกมา “เขาเป็นสาเหตุที่ทำให้หมู่บ้านนี้ร้าง ช่างทำดาบคนนั้นเป็นพรและเป็นคำสาปของซินโด ฝีมือของเขาดีดังุดผู้คนจากที่ไกลๆ และหลากหลายให้มาที่นี่ และพวกเราชาวบ้านยินดีต้อนรับเงินทองที่พวกเขานำมา แต่ศิลปะปีศาจในการสร้างดาบที่ชั่วร้ายชักนำผู้คนที่เลวร้ายที่สุดมา ตอนนั้นเมื่อเขาไม่อยู่แล้ว ก็ไม่มีใครมา แต่วิญญาณของเขายังคงอยู่ มันแผ่เงามืดครอบคลุมซินโด พวกคุณควรไปเสีย สถานที่นี้เป็นสถานที่บาป”

“แล้วทำไมคุณไม่ไป” ยามาโตะถาม เอามือดันประตูไว้ขณะที่ชายผู้นั้นพยายามจะปิด

“เราอยากไป แต่คุณได้ยินเสียงนั้นไหม” ชายผู้นั้นถามถึงเสียงหายใจที่ติดขัดนั้น “นั่นคือแม่ที่กำลังป่วยอยู่ของผม แก่ไม่ยอมตาย และจนกว่าแกจะเสีย เราก็ติดอยู่ในกับดักแห่งความตายนี้ เอาละ ลาก่อน”

พูดจบ เขาก็ปิดประตูไล่หน้าพวกเขา

พวกเขา มองหน้ากัน ตกตะลึงกับเรื่องที่ชายผู้นั้นเล่า

“ดูเหมือนเราจะมาถึงทางตันแล้ว” ยามาโตะพูด ความโล่งใจชัดเจนอยู่ในน้ำเสียง “ไม่มีประโยชน์ที่จะอยู่ต่อ เราควรรีบกลับไปก่อนที่คัมภีร์จะสังเกตเห็นว่าเราหายไปดีกว่า”

“ไม่” แจ็คพูด เดินไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับยามาโตะ “เรายังต้องไปวัดมังกรที่โอโรชิพูดถึง ดูลิ คงเป็นที่นั่นแน่”

ถนนของหมู่บ้านไปสิ้นสุดตรงวัดขนาดใหญ่ที่ดูลิกลับ ตั้งอยู่บนเนินดิน สีแดงและเขียวที่ทาวัวซีตจางและลือกลอน กระเบื้องหายไป

จากหลังคาและมังกรแกะสลักสองตัวที่ประดับยอดหลังคาตกจากมุมลงมาผูกพันอยู่ที่พื้น ประตูหน้าของวัดเปิดอยู่และดูล่อใจพอๆ กับสุสาน “คุณจะไม่เข้าไปในนั้นใช่ไหม” ยามาโตะพูดกับอากิโกะเพื่อหาแนวร่วม “ดูเหมือนมันจะพังลงมาเมื่อไรก็ได้!”

อากิโกะยิ้มอย่างขอขภัย แล้วตามแจ๊คขึ้นบันไดหินที่เก่าคร่ำคร่าไปข้างใน ราวกับว่าแสงสว่างทั้งหมดถูกดูดออกไป วัดดูเหมือนถ้ำน่าสะพรึงกลัวที่มีแต่ความมืดและเงาดำ ที่ที่ควรจะมีกลิ่นรูปก็มีเพียงกลิ่นซากศพลอยอยู่ในอากาศ

แจ๊คก้าวข้ามธรณีประตูและมองเข้าไปในความมืดสลัว

เขาเกือบจะร้องออกมาเมื่อเห็นนักรบขนาดมหึมาอยู่สองข้างตัวเขา กล้ามเนื้อของนักรบกระเพื่อมไหว ใบหน้าของนักรบบิดเบี้ยว นักรบคนหนึ่งที่กำลังยิงฟันถือกระบองสายฟ้าขนาดใหญ่ อีกคนหนึ่งที่หุบปากสนิทถือดาบขนาดมหึมา

แจ๊คเข้าไปชนอากิโกะ

“นั่นเป็นแค่เนียว” เธอหัวเราะ “ผู้พิทักษ์วัด”

“น่ากลัวมาก!” แจ๊คอุทาน พยายามตั้งสติเมื่อเห็นรูปปั้นไม้ขนาดยักษ์

เขาตามอากิโกะอย่างระมัดระวังเข้าไปข้างใน และไปยังแท่นบูชาตรงกลางที่มีรูปปั้นที่เล็กกว่าจำนวนมากล้อมรอบพระพุทธรูปที่มีฝุ่นจับหนา “รูปปั้นนักรบมีไว้คุ้มกันอะไรหรือ”

“พระพุทธรูปนะสิ ถ้ามได้ รูปปั้นทางขวาคืออะเกียว เป็นสัญลักษณ์ของความรุนแรง รูปปั้นทางซ้ายที่มีดาบคืออังกะเกียว แสดงถึงพลังกำลัง” อากิโกะอธิบายแล้วชี้ไปยังหน้าของรูปปั้น “คุณเห็นไหมว่าตัวแรกอ้าปากและอีกตัวหนึ่งหุบปาก มันทำปากเป็นเสียง ‘อะ’ กับ ‘อัง’ อังซรตัวแรกและตัวสุดท้ายในภาษาทางพุทธ เมื่ออยู่ด้วยกัน ทั้งสองรวบรวมความ

รู้ทั้งมวลเอาไว้”

“จบบทเรียนประวัติศาสตร์” ยามาโตะซัดซึน “ไม่มีใครอยู่ที่นี้เลย นี่เป็นการเสียเวลาเปล่า เมื่อคุนิโตเมะซังฆ่าตัวตายไปแล้ว เราก็มมาถึงทางตัน เราไม่มีทางหวังกรตาเดียวพบ ไปกันเถอะ”

ขณะที่ยามาโตะหันตัวกลับ มีเสียงกุกกักดังขึ้นหลังพระพุทธรูป

“ช่างทำดาบไม่ได้ฆ่าตัวตาย” ร่างในเงามีตูดเสียงแหบ

พวกเขาทั้งหมดหันมาเตรียมป้องกันตัว หญิงชราหลังค่อมคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมยาวและผ้าคลุมหัวที่ขาดรุ่งริ่งกะโผลกกะเผลกผ่านเงามีตูดมาทางพวกเขา

“ขอภัย” อากิโกะพูดด้วยความตกใจ “เราไม่ได้ตั้งใจรบกวนการสวดมนต์ของคุณ”

“สวดมนต์!” นางร้องเสียงแหบแห้ง “ฉันหมดศรัทธาในพระพุทธรเจ้าตั้งนานแล้ว ฉันนอนหลับอยู่จนกระทั่งเด็กเหลือขออย่างพวกเธอพล่านกันเข้ามา”

“เรากำลังจะไปแล้ว” ยามาโตะอธิบาย ถอยจากหญิงชราที่ดูน่ารังเกียจก้าวหนึ่ง ใบหน้าของนางปิดบังไว้ด้วยผ้าคลุมที่ถูกมอดทะ

แต่แจ๊คยืนนิ่งอยู่กับที่ “คุณเพิ่งพูดถึงคุนิโตเมะซังว่าอย่างไรนะ”

“เธอไม่ได้เป็นคนแถวนี้ ไช้ไหม” หญิงชราถ่มคำออกมา นางดมกลิ่นในอากาศ แล้วดูเหมือนจะสะอึกกับกลิ่น “เธอเป็นไกจิน!”

แจ๊คไม่สนใจคำเรียกอย่างดูถูกนั้น “คุณพูดว่าช่างทำดาบไม่ได้ฆ่าตัวตายหรือ”

“ใช่ ไม่ได้ฆ่า”

“แล้วเกิดอะไรขึ้น”

หญิงชรายืนมือหนึ่งหุ้มกระดุกออกมา ผิวหนังของนางดูเหมือนศพ นางเงียบอยู่ แต่ท่าทางนั้นบอกชัดเจน อากิโกะเอื้อมเข้าไปในรอย

พับกิโมโน ดึงเชือกเส้นเล็กๆ ที่ร้อยเหรียญเงินเอาไว้ออกมา หยิบมาหนึ่งเหรียญ แล้วหย่อนลงในฝ่ามือของหญิงชราที่คอยอยู่ หญิงชราคว้าไปทันที

“เขาไม่ได้ฆ่าตัวตาย แต่เขาถูกฆ่าตายด้วยดาบของเขาเอง”

“หมายความว่าอย่างไร” แจ็คถาม

“คุนิโตเมะซังได้รับการว่าจ้างให้ทำดาบพิเศษสำหรับลูกค้ำที่พิเศษมาก” นางอชิบาย ปล่อยนิ้วไล่ไปตามขอบดาบไม้แกะสลักที่แตกเป็นเสี้ยนของรูปปั้น “ดาบนั้นมีชื่อว่า เมฆดำ เนื่องจากเขาทำมันเสร็จในคืนที่มีพายุรุนแรง มันเป็นดาบที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเขา คมกว่าและอันตรายกว่าดาบใดๆ ที่มีอยู่ มันกลับกลายเป็นดาบเล่มสุดท้ายที่เขาได้ทำ”

หญิงชราขยับไปใกล้แจ๊ค

“คืนนั้น ลูกค้ำมาและต้องการทดสอบฟันดาบเพื่อพิสูจน์คุณภาพของคมดาบ คุนิโตเมะซังจัดการหาอาชญากรสี่คนมามัดไว้ที่เนินทราย เมฆดำผ่านร่างทั้งสี่ไปเหมือนลูกพลัมสุกถูกผ่าครึ่ง พวกเขอน่าจะได้ยินเสียงพวกเขากรีดร้อง”

นางยัดนิ้วออกมาและชี้ไปตามคอแจ๊ค เขาสะดุ้งกับสัมผัสนั้น

“ลูกค้ำประทับใจมากจึงตัดหัวคุนิโตเมะซังตรงนั้นทันทีด้วยสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมาเอง”

“ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้น” แจ็คถาม กลืนความรู้สึกสยดสยองลงไป

“เขาต้องการให้แน่ใจว่าคุนิโตเมะซังจะไม่มีวันทำดาบอีกเล่มที่เอาชนะเมฆดำได้ แต่เมื่อคุนิโตเมะซังถูกสังหาร เศษเสี้ยวแห่งวิญญาณวิกลจริตของเขาเข้าไปอยู่ในดาบ อย่างกับมีผีสิง พายุพัดตลอดคืน กระซากหัวใจออกไปจากหมู่บ้าน พัดกระหน่ำพืชผล ทำลายวัด จน

แทบไม่มีอะไรเหลือตั้งอยู่ในตอนเช้า”

“ลูกค้าคนนั้นเป็นใคร” อากิโกะถาม

หญิงชราเงยหน้าขึ้น และแม้ว่าแจ๊คจะไม่เห็นใบหน้าของนาง
ในผ้าคลุม เขาสาบานได้ว่านางกำลังยิ้ม

“โดกุงัง ริวโงะละ คนที่พวกเธอตามหา”

หญิงชราเอนตัวมาข้างหน้าและกระซิบที่หูของแจ๊ค “เธออยาก
รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน”

“ใช่” แจ๊คพูดเสียงแผ่ว

หญิงชรายื่นมือที่มีแต่กระดูกออกมาอีกครั้ง อากิโกะหย่อน
เหรียญอีกอันลงไป ในมือสกดปรกข้างนั้น

“เขาอยู่ที่ไหน” แจ๊คถาม แทบรอคำตอบไม่ไหว

เธอเรียกแจ๊คให้เข้าไปใกล้ แล้วก็พูดเสียงแหบว่า “ข้างหลังเธอ!”

ทั้งสามหันขวับไปเผชิญกับดวงตาสีเขียวขนาดใหญ่ข้างหนึ่ง

หญิงชราหัวเราะที่พวกเขาอุทานอย่างตกใจ แต่ดวงตานั้นเป็น
เพียงดวงตาของมังกรเกาะสลักขนาดใหญ่ที่ห้อยอยู่เหนือประตูเท่านั้น
หัวของมันหันไปด้านหนึ่ง ลิ้นที่เป็นแฉกของมันแลบยาวออกมาจาก
ปากที่ทาสีแดง

“ตลกมาก” ยามาโตะคำราม ลดมือที่ยกขึ้นมาป้องกันตัวเอง
“ไม่มีใครตรงนั้นสักหน่อย”

“โอ...แต่มีจริงๆ” หญิงชราแก้ “โดกุงัง ริวมักจะมาอยู่ข้างหลัง
เธอ แอบเข้ามาประชิดตัวเหมือนเงาพิช”

“ไปกันเถอะ” ยามาโตะยืนยัน “นางแม่มดนี่เป็นบ้า”

แจ๊คจำต้องเห็นด้วยและหันหลังกลับ

“แต่จะเป็นการช่วยพวกเธอไหม หากเธอรู้ว่าโดกุงัง ริวที่จริง
เป็นใคร” หญิงชรากระซิบ

แจ๊คหยุดกึก

“เธอไม่เอยารู้หรือ” นางย้วยุ ฝ่ามือของนางยื่นออกมาแล้ว นิ้วกระดูกเรียกเหมือนนปูที่หงายท้องอยู่

แจ๊คมองไปยังอากิโกะ ยามาโตะสายหัวอย่างท้อแท้ ขณะที่อากิโกะยื่นเหรียญอีกอันให้อย่างไม่เต็มใจ

“เธอช่างกระหายความรู้มากนะ เจ้าหนู และฉันจะไม่ทำให้ผิดหวัง” หญิงชราหัวเราะ ซุกเหรียญไว้ในเสื้อคลุมสกปรกของนาง “โดกุงังริวคือขุนนางซามูไรที่ถูกเนรเทศ ฮัตโตริ ทัตสุโอะ”

“น่าฆ่า!” ยามาโตะเยาะ “ขุนศึกผู้นั้นถูกฆ่าในการรบครั้งใหญ่ที่นาคาเซนโด”

“ฟังก่อน เจ้าเด็กเหลือขอ!” นางขัดเข่าขึ้นมา “เธอจ่ายเงินเพื่อฟังเรื่องและฉันก็จะเล่า ฮัตโตริ ทัตสุโอะเกิดที่ปราสาทยามากาตะในฤดูร้อนปีงูเล็ก ตอนเป็นเด็ก ดวงตาของเขาติดเชื้อฝีดาษ เขาคัวกัววะะที่ติดเชื่อนั้นออกมาจากกะโหลกด้วยตัวเอง”

อากิโกะขนลุกเมื่อคิดตาม

“เพราะดวงตาที่หายไป แม่แท้ๆ ของเขาเห็นว่าเขาไม่เหมาะที่จะเป็นหัวหน้าครอบครัวฮัตโตริในอนาคต ดังนั้น นางจึงยกน้องชายของเขาขึ้นมาเป็นผู้สืบทอด นางเคยวางยาพิษทัตสุโอะในอาหารเย็นครั้งหนึ่งด้วย แต่เขารอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ แม้ว่าจะวิกัลจริตไปบ้างและคราวนี้ดวงตาของเขาเป็นสีเขียวเหมือนนหยก”

ยามาโตะสายหัวอย่างไม่เชื่อและทำท่าบอกแจ๊คว่าหญิงชรานั้นสติไม่ดี

“ต่อมาทัตสุโอะฆ่าน้องชายตัวเองเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้ขึ้นมามีอำนาจ เมื่อเขาอายุยังไม่ถึงสิบหกปีเต็ม เขาออกรบครั้งแรกกับพ่อของเขา พ่อของเขาถูกฆ่าในระหว่างการต่อสู้ บางคนก็ว่าด้วยมือของทัตสุโอะ

เอง ทัตสุโอะกลายเป็นหัวหน้าครอบครัว แต่ยังไม่พอใจเพียงเท่านั้น เขาหมายตาจะเป็นไฉเมียวของญี่ปุ่นภาคเหนือ แต่ก่อนอื่น เขาแก้แค้นกับแม่ของเขาที่ทรยศ”

“อย่างไรหรือ” อากิโกะถามเสียงแผ่ว แต่ไม่ยากู้คำตอบที่แท้จริง

“จะอย่างไรได้ ก็ควักตาของนางออกทั้งสองข้างนะสิ!” หญิงชราร้องเสียงสูง

“พอแล้ว!” ยามาโตะสั่ง เมื่อเห็นอากิโกะสะดุ้งกับภาพน่ากลัวที่หญิงชราสร้างขึ้น “เรื่องเหลวไหลพวกนี้ไม่มีอะไรอธิบายว่าทัตสุโอะกลายเป็นนินจาได้อย่างไรเลย”

หญิงชราทำเสียงจู้ๆ และโบกนิ้วที่มีแต่กระดูกใส่ยามาโตะ

“ใจร้อนเหลือเกิน! ยังมีอีก อีกมากด้วย ในสนามรบ ทัตสุโอะได้ชื่อเสียงที่น่ายำเกรงในฐานะนักรบที่ไร้ความปรานี ไม่ช้า เขากลายมาเป็นไฉเมียวของฮอนชูเหนือทั้งหมด ระหว่างที่ทำศึก เขาให้กำเนิดลูกชายคนหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงอยากได้ญี่ปุ่นทั้งหมดให้หายาพิษของเขากองทัพของทัตสุโอะบดขยี้กองทัพอื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้า--”

“จนกระทั่งมาพ่ายแพ้ที่นาคาเซนโด” ยามาโตะขัดขึ้น

“ใช่ ลูกของเธอ การรบดำเนินต่อเนื่องไปหลายวันหลายคืน แต่กองทัพผสมระหว่างขุนนางภาคใต้กับภาคกลาง ไฉเมียวฮาเซงาวะ ทาคาโตะมิ และคามากุระเท่านั้น ที่เอาชนะทัตสุโอะผู้ยิ่งใหญ่ได้” นางถ่มน้ำลายลงบนพื้น “คามากุระ ซามูไรทรยศนั้นย้ายข้างและทำให้ทัตสุโอะพบจุดจบ กองทัพของเขาถูกล้างหารหมู่ ลูกชายของเขาถูกองค์กรกษัตริย์คนหนึ่งของไฉเมียวทาคาโตะมิฟันต่อหน้าต่อตาเขาขณะป้องกันเขา แต่แม้กระนั้น ทัตสุโอะก็ต่อสู้อันถึงจุดจบอันขมขื่น”

“แต่ผมบอกคุณแล้วว่า ฮัตโตริ ทัตสุโอะถูกฆ่าในสนามรบ”

ยามาโตะบอก “เป็นไปได้ที่เขาจะเป็นมังกรตาเดียว”

“ไม่ใช่ ทัดสุโอะรอดตาย เขาหนีเข้าไปในเทือกเขาอิงะ เมื่อถูกไล่ล่า เขาจำต้องหาที่ซ่อน แต่โชคเข้าข้างเขาในที่สุด กลุ่มนินจาจากกลุ่มหนึ่งรับเขาไว้ ซึ่งเขาได้ศึกษาศิลปะวิทยานั่นเป็นความลับของพวกนั้น และกลายเป็นคนที่เขาเป็นในวันนี้ โดกุงัง ริว นินจาที่ผู้คนเกรงกลัวที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่”

หญิงชราฟังดูเกือบเหมือนจะภูมิใจในความคิดนั้น

“แต่คุณรู้ทั้งหมดนี้ได้อย่างไร” แจ็คถาม “ดูเหมือนไม่มีใครอื่นรู้ที่มาที่ไปของเขา”

“ไม่มีใครเคยถามฉันมาก่อน” หญิงชราตอบ พลังดั่งผ้าคลุมหัว ออกเผยให้เห็นใบหน้าที่มีแผลเป็นน่าสยดสยอง...มีเขี้ยวที่ว่างเปล่า สองข้าง